

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 42^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 100

Εικόνα και βλέμμα. Ο Τζέρι Σάτσμπεργκ έφυγε από τη Θεσσαλονίκη. Χωρίς δυστυχώς να προλάβουμε εν τη παρουσία του, ως φίλο πλέον της πόλης και του Φεστιβάλ, να του αφιερώσουμε ένα εξώφυλλο λόγω αναγκασίας αντιμετάθεσης της σειράς με τη Metropolis στο χθεσινό φύλλο. Έφυγε για την αγαπημένη του Νέα Υόρκη που, παρά τις πιέσεις των ατζέντων, ποτέ δεν δέχτηκε να εγκαταλείψει για μια διαφορετική καριέρα στο Χόλιγουντ. Γιατί, όπως λέει ο ίδιος, ζεις μόνο μια φορά και δεν ζεις για την καριέρα αλλά την ίδια τη ζωή. Την πρώτη φορά που βρέθηκε στη Θεσσαλονίκη ήταν πριν έξι χρόνια ως μέλος την Κριτικής Επιτροπής, τη δεύτερη πέρσι ως επισκέπτης της τελευταίας στιγμής μαζί με την καινούρια ταινία του *The day the ponies come back* και την τρίτη φέτος με την έκδοση φωτογραφίας και την πρώτη του ταινία *Η κρυφή ζωή ενός μανεκέν* (1970) με την οποία υποδεχθήκαμε την παλιά του φίλη Φέι Νταναγουέι. Ο ίδιος έφυγε αλλά οι εικόνες του είναι εδώ, για λίγες μόνο ακόμα ημέρες, στην έκδοση στο Λιμάνι με τίτλο "Από τη φωτογραφία στον κινηματογράφο". Πορτραίτα, τοπία, σκηνές του δρόμου, γυμνά-επιλογή από μια συλλογή πενήντα χρόνων δουλειάς. Η φωτογραφική του αντίληψη στη σκηνοθεσία των ταινιών του υπήρξε εξαιρετική στις σκηνές που ο χρόνος φαίνεται να παγώνει, όπως για παράδειγμα συμβαίνει στην τελευταία σκηνή της *Έκλειψης* του Αντονιόνι. Αντίστοιχα η κινηματογραφική του αντίληψη στη φωτογραφία εντοπίζεται στην προσπάθειά του να αποκαθλώσει τη στατικότητα της στιγμής για να μεταδώσει την αίσθηση μιας εσωτερικής αλήθειας του χαρακτήρα πίσω από ένα πρόσωπο-προσωπείο ή την αίσθηση μιας χρονικής συνέχειας στα εξωτερικά του τοπία. Νά, έτσι όπως λέμε τώρα ότι ο Τζέρι Σάτσμπεργκ έφυγε αλλά η εικόνα του και το βλέμμα του είναι ακόμα εδώ.

του Σωτήρη Ζίκου

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Τίρανα έτος μηδέν / Tirana year zero (σελ. 6)

του **Fatmir Coci** (Αλβανία/Γαλλία/Βέλγιο, 2000) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Δουλεύοντας με ερασιτέχνες κυρίως ηθοποιούς που συνάντησε στα πιο απόβια μέρη των Τιράνων και φλερτάροντας ελαφρά με την ιταλική κωμωδία, ο 42χρονος Coci φτιάχνει ένα χρονικό για την σύγχρονη Αλβανία αλλά ταυτόχρονα ένα φιλμ για τον θρίαμβο της αιώνιας αγάπης.

Ημερολόγια καταστρώματος-Γιώργος Σεφέρης (σελ. 11)

του **Στέλιου Χαραλαμπίδου** • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Έκοντας στο ενεργητικό του κινηματογραφικές και οικονομικές σπουδές, την εταιρία παραγωγής -μαζί με τον Θάνο Λαμπρόπουλο- «Περίπλους», δύο ταινίες μικρού μήκους, τρεις μεγάλου μήκους και σημαντικές βραβεύσεις ο Στέλιος Χαραλαμπίδου επιχειρεί να σκιαγραφήσει το πορτραίτο του νομπελίστα ποιητή Γεωργίου Σεφέρη.

Μια έφηβη / Shoujyo (σελ. 6)

του **Eiji Okuda** (Ιαπωνία, 2001) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Όταν μια πανάρχαια κινέζικη παροιμία-μεταφορά για τον ιερό όρκο αγάπης ανάμεσα σε έναν άνδρα και μια γυναίκα συναντά το ερωτικό διήγημα του συγγραφέα Mikihiro Renjyo, τότε το σκηνοθετικό ντεμπούτο ενός σπουδαίου ιάπωνη ηθοποιού προκαλεί τις αισθήσεις.

Ο γιος ήλιος του έρωτα (σελ. 9)

του **Βαγγέλη Σερντάρη**

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Μετά τη Βασιλική, ο Βαγγέλης Σερντάρης επιστρέφει με μια ερωτική ιστορία, αποδομημένη στην εποχή της μικρασιατικής καταστροφής, που σημάδεψε την ιστορία της νεότερης Ελλάδας.

“Πιστεύω πως όλες οι πρώτες δουλειές είναι οι πιο εντυπωσιακές όλων των καλλιτεχνών. Είτε είσαι σκηνοθέτης είτε είσαι φωτογράφος. Επειδή όταν είσαι νέος έχεις πολύ περισσότερη ελευθερία, αρπάζεις τις ευκαιρίες, παίρνεις ρίσκα και δεν φοβάσαι να αποτύχεις.”

Τζέρι Σάτσμπεργκ

JERRY SCHATZBERG

Δ Ι Α Β Α Σ Τ Ε Σ Η Μ Ε Ρ Α

- 5 Από φεστιβάλ σε φεστιβάλ ταξιδεύει με την ταινία του *Ελευθερία* ο 28χρονος αργεντινός Lisandro Alonso
- 6 Ταξίδι σε μια πολύχρωμη Αλβανία και έρωτας για ένα κορίτσι με τατουάζ στην πλάτη στην Ιαπωνία, στο Διεθνές Διαγωνιστικό
- 7 Για το καστ με 12 εθνικότητες ηθοποιών μιλά ο Φίλιππος Τσίτσας και για το μυστικό σύστημα της συλλογής ο Kazim Öz
- 9 Ο Βαγγέλης Σερντάρης και ο ηθοποιός Θόδωρος Σκούρτας μιλούν για ανθρώπινους ήρωες στα γρανάζια της ιστορίας
- 10 Για την επιστροφή σε μια εποχή πίστης στην Ουτοπία μιλά ο Ανδρέας Πάντζης, σκηνοθέτης της ταινίας *Το τμήμα*

- 11 Ο Γιώργος Σεφέρης πέρα από τις λέξεις και *Μπραζιλέρο* του Σωτήρη Γκορίτση
- 14 Παιχνίδια με το χρόνο στους Νέους Ορίζοντες και μια συνέπτευση του Robert Gliski
- 15 Για την ουσία της ευτυχίας και την ελπίδα της αναστάσεως της μιλά ο Ulrich Seidl
- 17 *Γλυκά όνειρα* από τη Σλοβενία και μια συνέντευξη του Semih Karlanoglu στις Ματιές στα Βαλκάνια
- 19 Η Ana Poliak από την Αργεντινή μιλά για την ταινία της *Το η-φίστιο της ζωής*

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Αγαπητό μου φεστιβαλικό ημερόλοιο,

• Τι κατάσταση είναι αυτή; Σε μια μέρα φθινοπώρισε, σε δυο χειμώναςσε και από εβδομάδα πάλι άνοιξη. Εμένα δεν μου το βγάζουν από το μυαλό. Υπάρχει κάποια πυρηνική διαρροή εδώ κοντά και μας το κρύβουν.

• Η πολυαναμενόμενη ταινία του Λάρι Κλαρκ, το *Bully* (ας κρατήσουν τον ξένο τίτλο και ας μην το κάνουν «οι Νταήδες», έλεος...) έφερε και τις αναμενόμενες αντιδράσεις. Οι μισοί πάγωσαν και έφυγαν ανέκφραστοι, αρκετοί ενθουσιάστηκαν και οι λιγότεροι έκασαν να δουν τους τίτλους τέλους, για να εξετάσουν το soundtrack που τους ενθουσίασε. Το αίσθημα ενόχλησης δεν προκλήθηκε από αποκρουστικές σκηνές αλλά από το ιδιαίτερο θέμα: Βία μεταξύ παιδιών. Ένα αληθινό έγκλημα του οποίου οι θύτες βρίσκονται στο αναμορφωτήριο τα τελευταία εφτά χρόνια.

• 196. Είναι ο μαγικός αριθμός που ακούμε ξανά και ξανά, είναι ο αριθμός των ταινιών του φεστιβάλ. Ο μέσος θεατής στην πιο αισιόδοξη πρόβλεψη δεν γνωρίζει τίποτα για τις 150 και είναι λογικό να κάνει κακές επιλογές πολλάκις. Εκεί, λοιπόν, έρχεται αυτό που ονομάζεται «σταθερή αξία». Εν προκειμένω Τζον Μπουρμάν. Όσοι τον γνώριζαν καλά τον τίμησαν και όσοι δεν τον γνώριζαν είχαν την ευκαιρία να τον μάθουν.

• Παρουσιάστηκαν όλοι μαζί οι νέοι αργεντινοί δημιουργοί. Συμπαθείς και ειλικρινείς. Από μια χώρα που βιώνει οικονομική παρακμή και ψάχνει απεγνωσμένα την άκρη. Ένας κινηματογράφος ελπίδα για το μέλλον, που παρά τα μύρια εμπόδια και τη δυσκολία χρηματοδότησης, καταφέρνει να ορθοποδήσει και να φωνάζει μακριά. Μια χώρα γεμάτη φυσική ομορφιά, που ζητάει απελπισμένα πρότυπα. Μια χώρα της οποίας ο τελευταίος θρύλος είναι ο Ντιέγκο Μαραντόνα και ζητάει επειγόντως ανανέωση.

• Το έμαθα το κολπάκι. Μου το λέγανε πολλοί, αλλά βαριόμουν. Αυτή τη φορά δοκίμασα. Τηλεφωνική κράτηση. Ξυπνάω στις 9:30 και με την τσιμπλα να μου σφραγίζει τα μάτια, παίρνω τηλέφωνο. «Θα κοιμηθώ μετά», σκέφτομαι. Βουλίζει. Δοκίμαζω ξανά. Τίποτα. Ξανά. Τουτ τουτ τουτ και τα λοιπά. Πίνω

Αλέξης: Τι έγινε, ποιος φωνάζει;
Λουκία: Ο Κολλάτος, δεν τον χαιρέτησε, λέει, ο Μισέλ.
Αλέξης: Γιατί;
Λουκία: Είναι έξω με τους Αργεντινούς.

travelling

Σαν τον παλιό κακό καιρό. άρχισαν πάλι τα όργανα...

γάλα, πλένομα και επιχειρώ το ακατόρθωτο με ελπίδα και πρωινό στραβοχαμόγελο. Τα γνωστά. Βρε, μήπως παίρνω λάθος τηλέφωνο; Πληκτρολογώ το τηλεφωνικό κέντρο και ρωτάω. «Α, όχι, σωστό είναι το νούμερο, επιμένετε», με ενθαρρύνουν. Επιμένω και στις 10:40 πιάνω επιτέλους γραμμή. Όλα καλά και όλα ωραία, μόνο που ο πρωινός μου ύπνος πήγε βολτίτσα.

—: Ξέρεις πόσες ταινίες φέτος έχουν να κάνουν με θρησκευτικές γιορτές;
—: Μια στιγμή, έχω μήνυμα από τον Χριστόδουλο.

2200 (6,46), Ξοδεύω κατά μέσο όρο 104 λεπτά στη σκοτεινή αίθουσα και καταναλώνω 209 θερμίδες, οπότε συγκρίνω ό,τι κερδίζω από την ταινία με το συνδυασμό εξόδου, χρόνου κι ενέργειας. Άξιζε ή μπορούσα να κάνω κάτι καλύτερο; Ο Μάρκος Χολέβας, σκηνοθέτης του *e-mail*, σε δήλωσή του στους 89,4 με βρήκε απόλυτα σύμφωνο: «όταν πας σινεμά, δίνεις 2000 (5,87) και θέλεις το ανάλογο αντίτιμο. Ο θεατής ζητάει συ-

κομμάτι της παραγωγικής διαδικασίας ξεπεράστηκε. Χρηματοδότηση υπάρχει από Αγγλία. Μένει να υπογράψουν οι υποψήφιοι ηθοποιοί, και καλώς εχόντων των πραγμάτων και της παγκόσμιας πολιτικής σταθερότητας, όπως είπε και ο σκηνοθέτης, τα γυρίσματα θα αρχίσουν την προσεχή άνοιξη.

• Γέμισαν οι συνεντεύξεις τύπου με λίγα αγόρια και πολλά κορίτσια από τη δημοσιογραφική σχολή. Τους έχουν αναθέσει πανεπιστημιακή εργασία, λέει, και ψάχνουν το κατάλληλο και ενδιαφέρον ρεπορτάζ. Ομορφούλες, νέες και δροσερές, αφήνουν το μαγνητοφώνάκι να γράφει, κρατούν σημειώσεις και σουφρώνουν τα φρύδια προβληματισμένες. Η αίθουσα πλέον είναι πιο φωτεινή και ο καφές πιο γλυκός.

• Ένα πολύ γρήγορο στατιστικό στοιχείο που βγαίνει με τη μέθοδο αντανάκλαστικής απάντησης. Ποια είναι η πρόταση που έχει ακουστεί τις περισσότερες φορές στις συνεντεύξεις τύπου; «Επειδή ο χρόνος μας πιέζει...»

• Τώρα είστε συντονισμένοι στους 89,4 FM και στις κινηματογραφικές αίθουσες. Όχι μόνο πριν και μετά την προβολή αλλά και κατά τη διάρκεια. Και μάλιστα χωρίς να χρειάζεται να παρεμβάλλονται οι ενοχλητικοί ήχοι της ταινίας... (βλ. *Ο Πύργος*). Βέβαια αυτές ακριβώς οι μικροαναποδιές κάνουν το φεστιβάλ τόσο απρόοπτο και αγαπητό.

• Τα βλέμματα στραμμένα στο Μέγαρο Μουσικής και την προβολή του κλασσικού αριστουργήματος του Φριτζ Λανγκ, *Metropolis*. Έχει κυκλοφορήσει σε αμέτρητες κόπιες, οι οποίες έχουν όλες διαφορετική χρονική διάρκεια. Μία από τις απόπειρες αποκατάστασης της αρχικής κόπιας ήταν το 1994 με προσθήκη χρώματος και σύγχρονης μουσικής. Από αυτή την εκδοχή το μόνο ξεχωριστό που έχει μείνει είναι το τραγούδι των Queen «Radio Ga Ga», του οποίου το βίντεο κλιπ, περιέχει σκηνές από την ταινία.

Χωροδία: Don't cry for me Argentinaaa...
Μισέλ: Γεια σου Κολλάτε!

NEGATIVE Τελευταίες μέρες και πυκνώνουν τα μηνύματα προς τη διεύθυνση του Πρώτου Πλάνου από κάποιους ελληνικές σκηνοθέτες με τον ταμπουκά του βετεράνου. Ο ένας λέει μην κοπεί η συνέντευξή μου, να έχει τη μεγαλύτερη έκταση που είχαν και κάποιες άλλες. Το ίδιο ισχύει και για τη δική μου, συμπληρώνει ένας δεύτερος. Ποιος είσαι εσύ και τι ξέρεις για το έργο μου; ρωτάει κατ' αρχήν ένας τρίτος τον δημοσιογράφο που του ζητάει συνέντευξη. Αν κοπεί απ' όσα πω έστω και μια λέξη, θα την κόψω (την εφημερίδα) στην παρουσίασή μου ενώπιον του κόσμου, απειλεί ένας τέταρτος. ΟΚ. Ελήφθησαν. Πάμε για άλλα. Τα ανάματα των εντολέων παραμένουν σε Δεύτερο Πλάνο.

• Ανέκαθεν —κακώς και λόγω υποβόσκουσας τσιγγουνιάς— έβλεπα την ταινία σε συνάρτηση με το κόστος ευκαιρίας. Πληρώνω 1500 (4,40), 1800 (5,28), 2000 (5,87),

ναισθηματική επικοινωνία και όχι διανοητική». (σημ. οι τιμές στις παρενθέσεις είναι σε ΕΥΡΩ)

• Καινούρια ταινία ετοιμάζει ο Γέρτζι Σκολιμόφοκι. Ονομάζεται *The System* (Το Σύστημα). Είναι η ιστορία δύο ευρωπαίων που πηγαίνουν στο Λας Βέγκας και μπλέκονται στα δίκτυα του τζόγου, στη δίνη του συστήματος. Το σύστημα μπορεί να έχει τη μορφή του χρήματος, της πολιτικής κατάστασης ή ακόμα και της ίδιας ζωής. Το δύσκολο

Δώρα: Έχει κάνει ραδιόφωνο, τραγουδι, έχει παίξει σε ταινίες και τώρα γράφει και σκηνοθετεί. Κι είναι και κούκλα. Ζήλια;

• Φωνές και πανικός στην καθιερωμένη συνέντευξη τύπου της Εταιρείας Ελλήνων Σκηνοθετών. Διαμαρτυρίες για το φεστιβάλ και τον παραγκωνισμό του ελληνικού κινηματογράφου, διαμαρτυρίες για τη διαδικασία των βραβείων («τα βραβεία θυμίζουν εγχείριση που λείπει ο γιατρός και εγχειρίζουν όλοι οι άλλοι»). Λεκτικές αιχμές που φλέεσαν στα όρια της ακρότητας και ντεσιμπέλ που εκπνέονταν. Αντίλογος, αναπάντητα ερωτήματα, προσπάθεια διπλωματίας και αγανάκτηση. Επιθυμία για διαχωρισμό ελληνικού και διεθνούς φεστιβάλ αν δεν βελτιωθεί η κατάσταση και επίθεση κατά των κριτικών από διακεκριμένους ελληνικές σκηνοθέτες υποστηρίζοντας πως χαντακώνουν τον ελληνικό κινηματογράφο. Εκτόνωση και στο τέλος ηρεμία. Σαν τον παλιό κακό καιρό, όπως λένε όσοι τον έχουν.

• Πάντως αν σε κάτι συμφώνησαν όλοι, ήταν πως πρέπει να μπουν τα μικροσφαιρόντα στην άκρη και να εντοπισουμε το κοινό συμφέρον, που είναι να βγαίνουν νέοι δημιουργοί. Και επιτέλους να ιδρυθεί αυτή η πανεπιστημιακή σχολή κινηματογράφου, που έπρεπε να έχει γίνει πριν πολλά πολλά χρόνια. Λες να θέλουν οι παλιοί να γίνουν καθηγητές;

• Τι να μην ξεχάσω για την Παρασκευή: να πάρω μπουφάν, να πιω ένα χυμό πορτοκάλι, να παρευρεθώ στο Μέγαρο για αυτήν τη μοναδική εμπειρία και να συστήσω σε όλους να δουν το *Mulholland Drive*. Και χρόνια πολλά στη Βάλια και το Μισέλ.

• Α, και κάτι άλλο. Σήμερα στις 22:30 στην αίθουσα Τζον Κασσαβέτης, η ταινία-έκπληξη των Νέων Οριζόντων.

Sotiris Babatzisbabatzim@yahoo.gr

cine OLYMPION RENAULT	cine PAVLOS ZANNAS	cine JOHN CASSAVETES	cine TONIA MARKETAKI	cine FRIDA LIAPPA	cine TAKIS KANELLOPOULOS
11:30 Stavros Tornes Retro COATTI, 76' Italy, 1977 O.V. Italian 13:30 Greek Film Festival OI APEKEI / I APEKI, 97' Maria Mavrikou Greece, 1991-2000 15:30 International Competition TIPANA ETOS MHΔEN / TIRANA YEAR ZERO, 89' Fatmir Koci Albania / France / Belgium, 2000 O.V. Albanian • English subtitles 17:30 Greek Film Festival ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΜΑΤΟΣ - ΓΙΟΡΓΟΣ ΣΕΦΕΡΗΣ / ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΜΑΤΟΣ - YORGOS SEFERIS, 70' Stelios Charalambopoulos Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 19:30 International Competition MIA ΕΦΗΒΗ / SHOUJYO, 132' Eiji Okuda Japan, 2001 O.V. Japanese • English subtitles 22:30 Greek Film Festival Ο 7ος ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ Ο ΕΥΔΟΜΟΣ ΙΛΙΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ, 124' Vangelis Serdaris Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 01:00 Special Screenings MULHOLLAND DRIVE, 146' David Lynch USA / France, 2001 O.V. English	15:30 N.H. International selection ΤΙ ΟΡΑ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙ; ΝΙ ΝΕΙ ΠΙΕΝ ΧΙ ΤΙΕΝ, 116' Tsai Ming-liang Taiwan - France, 2001 O.V. Mandarin-French-English-Taiwanese • English subtitles 18:00 N.H. International selection ΣΚΥΛΙΣΙΕΣ ΜΕΡΕΣ / HUNDSTAGE, 121' Ulrich Seidl Austria, 2001 O.V. German • English subtitles 20:30 N.H. American Independents ΟΙ ΝΤΑΗΔΕΣ / BULLY, 112' Larry Clark USA, 2001 O.V. English 23:00 N.H. New French Cinema ΣΥΝΤΟΜΟ ΠΕΡΑΣΜΑ / BREVÉ TRAVERSE, 84' Catherine Breillat France, 2001 O.V. French • English subtitles	15:00 N.H. 3x3 Jan Hrebek ΠΑΧΝΙΔΙΑ ΔΙΧΑΣΜΟΥ ΚΑΙ...ΕΡΚΥΜΟΣΥΝΗΣ MUSIME SI ROMAHAT, 117' Czech Republic, 2000 O.V. Czech - German • English subtitles 17:30 N.H. International selection ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΤΕΡΕΣΚΑ / CZESC TERESKA, 91' Robert Glinki Poland, 2000 O.V. Polish • English subtitles 20:00 N.H. New German Cinema ΜΑΡΘΑ / DREI STERNE, 107' Sandra Neffbeck Germany, 2001 O.V. German • English subtitles 22:30 ΤΑΙΝΙΑ ΕΚΠΛΗΞΗ SURPRISE FILM	11:00 New Argentinean Cinema ΜΟΕΜΠΙΟΥΣ / MOEBIUS, 88' Collective work Argentina, 1996 O.V. Spanish • English subtitles 13:00 Balkan Survey ΓΑΥΚΑ ΟΝΕΙΡΑ / SLADKE SANJE, 110' Saso Podgorsek Slovenia, 2001 O.V. Slovenian • English subtitles 15:30 John Boorman Retro ΛΕΟΝ Ο ΕΣΧΑΤΟΣ / LEO THE LAST, 104' UK, 1970 O.V. English 18:00 Balkan Survey ΜΑΚΡΥΑ ΑΠ' ΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΗΕΚΕΣ ΚΕΝΔΙ ΕΒΙΝΔΕ, 110' Semih Kaplanoglu Turkey, 2001 O.V. Turkish • English subtitles 20:30 New Argentinean Cinema ΤΟ ΥΦΑΙΣΤΕΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ LA FE DEL VOLCAN, 85' Ana Poliak Argentina, 2001 O.V. Spanish • English subtitles 23:00 John Boorman Retro ΖΑΠΝΤΟΖ / ZARDOZ, 104' UK, 1973 O.V. English	11:00 N.H. International selection ΚΑΝΤΑΧΑΡ / SAFAR E GHANDEHAR, 85' Mohsen Makhmalbaf Iran - France, 2001 O.V. Farsi-English • English subtitles 13:00 John Boorman Retro ΠΙΑΣΕ ΜΑΣ ΑΝ ΜΠΟΡΕΙΣ CATCH US IF YOU CAN, 91' UK, 1965 O.V. English 15:30 Out of Competition Ο ΒΑΛΤΟΣ / LA CIENAGA, 102' Lucrecia Martel Argentina / Spain, 2001 O.V. Spanish • English subtitles 18:00 Out of Competition ΜΥ SWEET HOME, 87' Filippos Tsitos Germany / Greece, 2000 O.V. German / English 20:30 International Competition ΓΕΡΗ ΜΠΑΖΑ / MARFA SI BANII, 90' Cristi Puiu Romania, 2001 O.V. Romanian • English subtitles 23:00 Special Screenings MILLENNIUM MAMBO, 119' Hou Hsiao Hsien Taiwan, 2001 O.V. Mandarin • English subtitles	13:30 Greek Films 2001 ΜΠΡΑΖΙΛΕΡΟ / BRAZILERO, 95' Sotiris Gortsis Greece, 2001 O.V. Greek - English • English subtitles 15:30 Greek Coprod. ...ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΠΑΙΕΙ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ...ΚΕ ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΠΑΙΕΙ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ, 83' Yannis Ioannou Cyprus-Greece-Voulgaria- Georgia 2000-2001 O.V. Greek-Russian • English subtitles 17:30 International Competition ΚΑΤΟ ΑΠΟ Τ' ΑΣΤΡΑ / UNDER THE STARS, 90' Christos Georgiou Cyprus / UK / Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 19:30 Greek Films 2001 ΤΟ ΤΑΜΑ, 153' Andreas Pantzis Greece-Cyprus, 2000-2001 O.V. Greek • English subtitles 22:30 Greek Films 2001 ΚΙ ΑΥΡΙΟ ΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΚΙ ΑΥΡΙΟ ΜΕΡΑ ΙΝΕ, 87' Dora Maskavanou Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles

Βωβός Κινηματογράφος και Μουσική

Η **Μητρόπολις** του Φριτς Λανγκ με ζωντανή μουσική του Bernd Schultheis

Μια εμπνευσμένη συνάντηση της κινηματογραφικής εικόνας με τη μουσική δημιουργία, πάνω στο κλασικό προφητικό αριστούργημα του Φριτς Λανγκ **Μητρόπολις**. Το δημοφιλέστερο έργο του βωβού γερμανικού κινηματογράφου παρουσιάζεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα στην ολοκληρωμένη, αρχική του έκδοση, με ταυτόχρονη εκτέλεση της νέας μουσικής επένδυσης του συνθέτη Bernd Schultheis.

Μετά την πρώτη παρουσίασή της το 1927, η ταινία περικόπηκε σημαντικά, τόσο για ιδεολογικούς λόγους όσο και για λόγους εμπορικής απήχησης. Για τις επόμενες δεκαετίες και ενώ η ταινία παρουσιάζονταν στην Ευρώπη και την Αμερική στην "ακρωτηριασμένη" της μορφή, η αποκατάσταση της αρχικής κόπιας αποτέλεσε αντικείμενο συνεχούς έρευνας.

Η πιο έγκυρη και πιο πλήρης, μέχρι σήμερα, επανέκδοση της αρχικής εκδοχής της ταινίας, από τον Έννο Πατάλας και το Μουσείο Κινηματογράφου του Μονάχου, έκανε την παγκόσμια πρεμιέρα της στη φετινή Μπερλινάλε.

Η **Μητρόπολις** παρουσιάζεται σήμερα Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, στις 21.00, στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης, στο πλαίσιο του 42ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και με την υποστήριξη των Ινστιτούτων Goethe Inter Nationes των Αθηνών και Θεσσαλονίκης.

Η μουσική σύνθεση του Bernd Schultheis ερμηνεύει η Ορχήστρα της Ραδιοφωνίας της Σόφιας, υπό τη διεύθυνση του Νίκου Αθηναίου.

Μητρόπολις / Metropolis

του Fritz Lang (Γερμανία, 1925-26)

Η ιστορία διαδραματίζεται σε μια Μητρόπολη του μέλλοντος, όπου οι εργάτες -άβουλα πιόνια ενός ανάνθρωπου μηχανισμού εργασίας- ζουν στα έγκατα της γης, υποχείρια ενός αυταρχικού Αφέντη, που ελέγχει τα πάντα από ψηλά, από τα "ρετιρέ" της πόλης, όπου και ζει. Όταν μια κοπέλα του λαού ξεσκάνει τους εργάτες ενάντια στον Αφέντη, τότε εκείνος για να αντιμετωπίσει τη στάση, κατασκευάζει ένα ρομπότ, ένα είδος ρεπλικας (ομοίωμα) της κοπέλας. Όμως και η ρεπλικα εξεγείρεται ενάντια στο δημιουργό της και μονάχα ο έρωτας ανάμεσα στο γιό του Αφέντη και την κοπέλα θα σώσει την πόλη από την ολοκληρωτική καταστροφή. Ο εκπληκτικός αρχιτεκτονικός σχεδιασμός της ταινίας, η επική της διάσταση και η οραματική της σκηνογραφική αντίληψη, που ισοπεδώνει την ανθρωπινή παρουσία, προκαλούν ακόμα και σήμερα δέος. Έξοχα σκηνοθετημένη -ειδικά οι σκηνές του πλήθους, όπου ο Fritz Lang "χορογράφησε" με επιτυχία 30.000 κομπάρσους-, με τις υποβλητικές εξπρεσιονιστικές φωτοσκιάσεις να δημιουργούν μία αίσθηση ανησυχίας και απειλής, και τη σοφή χρήση στην εναλλαγή κοντινών και μακρινών πλάνων να αυξομειώνει την ένταση, η **Μητρόπολις**, παρά το απλοϊκό ιδεολογικό της φινάλε, παραμένει ένα πραγματικό έργο τέχνης, η λάμψη του οποίου δεν έχει ξεθωριάσει καθόλου στο πέρασμα του χρόνου.

METROPOLIS

Η προφητική ταινία του Φριτς Λανγκ στην αποκατεστημένη, αρχική της έκδοση και με τη νέα μουσική επένδυση του Bernd Schultheis. Ερμηνεύει η Ορχήστρα της Ραδιοφωνίας της Σόφιας υπό τη διεύθυνση του Νίκου Αθηναίου.

ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Παρασκευή 16 Νοεμβρίου 2001, στις 21:00

Προπώληση εισιτηρίων:
Αποθήκη Γ (Information Desk) • Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης

Οργάνωση: ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ • ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Με την υποστήριξη των Ινστιτούτων Goethe Inter-Nationes Αθηνών και Θεσσαλονίκης

Α Π Ο Τ Ε Λ Ε Σ Μ Α Τ Α

Dewar's

ΒΡΑΒΕΙΟΝ
ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ Α' ΠΡΟΒ Β' ΠΡΟΒ ΤΕΛΙΚΗ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

1. Η φωτογραφία	3,841	4,141	3,991
2. Σαν άντρας	3,886	3,977	3,931
3. Πίσω στην πατρίδα	3,966	3,542	3,754
4. Ψωμί και γάλα	3,678		
5. Imago	3,214	3,306	3,260
6. Το είδωλο στον καθρέφτη	3,594	3,711	3,653
7. Bar	3,460	3,327	3,394
8. Καθυστερημένο προξενικό	4,100	4,335	4,217
9. Τα τραγούδια τρέλας της Φερνάντα Χουσεϊν	4,059	4,189	4,124
10. Γερή μπάζα	2,413		
11. Τίρανα έτος μηδέν			
12. Μια έφηβη			
13. Κινητός στόχος			
14. Επίθεση με άνθρακα			

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

1. Το παιχνίδι της σκιάς	3,625	4,237	3,931
2. Αβιώτες μνήμες	4,391	4,125	4,258
3. Ο χορός των αλόγων	3,910	3,903	3,907
4. Οι ακροβάτες του κήπου	4,155	4,144	4,149
5. Γη και άνθρωποι	3,388	3,722	3,555
6. Πες στη μορφίνη ακόμα την ψάχνω	3,773	3,894	3,834
7. Δεκαπενταύγουστος	4,086	4,038	4,062
8. Οι ψυχές των καϊκιών	3,697	3,714	3,706
9. Ο Παράδεισος είναι προσωπική υπόθεση	3,560	2,940	3,250
10. Η κοιλιά της μέλισσας	3,566	3,375	3,470
11. Είδωλο και ρόλος	2,967	2,840	2,903
12. Οι απέκει	4,788		
13. Σώσε με	4,351	4,080	4,216
14. Αθανάσιος Χριστόπουλος: Ένας λησμονημένος ποιητής	4,813	4,511	4,662
15. Αιώνιος φοιτητής	4,200		
16. Κλέφτης ή πραγματικότητα	3,457	3,241	3,349
17. Κι αύριο μέρα είναι	4,179		
18. Κάτω από τ' άστρα			
19. Ημερολόγιο καταστροφών - Γιώργος Σεφέρης			
20. Το τάμα			
21. Ο έβδομος ήλιος του έρωτα			
22. Αλέξανδρος και Αϊσέ			
23. Το μόνον της ζωής του ταξίδι			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ DEWAR'S απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που προβάλεται σε πρώτη δημόσια προβολή και συμμετέχει στο 42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω.

ΟΙ ΘΕΑΤΕΣ ΤΩΝ ΕΞΙ ΠΡΩΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΣΤΙΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΤΟΥ 42ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Τα 34.989 έφθασαν τα εισιτήρια σε όλες τις αίθουσες, στις έξι πρώτες μέρες της φετινής διοργάνωσης, σχεδόν κατά 8.000 περισσότερα από το περσινό Φεστιβάλ, που ήταν 27.238.

Την Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, η ταινία που έκανε τα περισσότερα εισιτήρια ήταν το **Αιώνιος φοιτητής** του Βαγγέλη Σερντάρη (680), στην αίθουσα Ολύμπιον **RENAULT**. Ακολούθησαν η ταινία **Καθυστερημένο προξενικό** του Διεθνούς Διαγωνιστικού (515), ενώ στην τρίτη θέση η ταινία **Πίτσες**, μύρες και τσιγαράκια του Νέου Αργεντινίου Κινηματογράφου με 300.

MASTERCLASS

από τον σκηνοθέτη και Πρόεδρο της Κριτικής Επιτροπής του Φεστιβάλ
JOHN BOORMAN

Σάββατο 17 Νοεμβρίου, ώρα 11:00, αίθουσα Τάκης Κανελλόπουλος (Αποθήκη Δ)
Το μάθημα θα γίνει στην αγγλική γλώσσα

MASTERCLASS

by the director and President of the International Competition Jury

JOHN BOORMAN

Saturday November 17th, at 11:00, Cine Takis Kanellopoulos (Warehouse D)
The lecture will be in english

NEW YORK COLLEGE

Fully Recognized by the
State University of New York, New Paltz & ESC

Για πρώτη φορά
στη Θεσσαλονίκη
σπουδές πανεπιστημιακού
επιπέδου στον τομέα
του ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
και της ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

TELEVISION AND FILM STUDIES

- Bachelor σε τέσσερα χρόνια

Διδάσκουν τα μεγαλύτερα ονόματα
στο χώρο της τηλεόρασης
και του κινηματογράφου

Παναγιώτης Βουλγαρίης

Κώστας Κουτσουρίτης

Αντώνης Κίκινος

Πληροφορίες-εγγραφές: NYC, Κασιμάτη 6 & Παπαναστασίου, Θεσσαλονίκη
τηλ. 833211, e-mail: nyth@nyc.gr

42ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

9-18 • ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ • 2001 • www.filmfestival.gr

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

Ο ΛΕΞΑΡ ΔΕWΑR'S, WHITE LABEL και ο Highland είναι σφραγισμένα και καταχωρημένα.

Ο σκηνοθέτης της ταινίας *Η Ελευθερία* είναι ο νεαρότερος σε ηλικία απ' όλους τους Αργεντινούς σκηνοθέτες: μόλις 26 χρονών. Η ταινία του που έκανε την πρεμιέρα της στις Κάννες, προκάλεσε τα διθυραμβικά σχόλια των κριτικών τόσο για την ευαισθησία με την οποία απεικόνισε την ανθρώπινη ζωή σήμερα, όσο και για τις απροσδόκητες ποιητικές της διαστάσεις.

Lisandro Alonso

Σε συνέντευξη που παραχώρησε στο πρώτο Πλάνο -στην οποία παρόν ήταν και ο πατέρας του και παραγωγός της ταινίας-, ο Lisandro Alonso αναφέρθηκε στην κατάσταση που επικρατεί τον χώρο του κινηματογράφου στην Αργεντινή.

Οι λόγους της έντονης και δυναμικής παρουσίας της νέας γενιάς σκηνοθετών, ανέφερε κατ' αρχήν τις κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες που επικρατούν στην χώρα (η οικονομική κρίση) κάτι που προκαλεί στους νέους ανθρώπους την ανάγκη για επικοινωνία και έκφραση. Επίσης ένας άλλος απορροιστικός παράγων είναι η παρουσία της Universidad del Cine, μιας ιδιωτικής κινηματογραφικής σχολής, από την οποία αποφοίτησαν οι περισσότεροι νέοι σκηνοθέτες. Απόφοιτος και ο ίδιος της σχολής πιστεύει ότι η σημαντικότερη διαφορά που έχει από τις υπόλοιπες κινηματογραφικές σχολές είναι το γεγονός ότι από πολύ πολύ νωρίς η εξάσκηση γίνεται σε φιλμ και όχι σε βίντεο, κάτι που δίνει τη δυνατότητα στους σπουδαστές να εξοικειωθούν σε πραγματικές συνθήκες με την παραγωγή ταινιών.

Όπως ανέφερε η ενασχόλησή του με τον κινηματογράφο δεν ήταν κάποιο παιδικό όνειρο: απλώς όταν τέλειωσε το λύκειο αποφάσισε ότι δεν ήθελε να γίνει δικηγόρος, γιατρός ή μηχανικός και γράφτηκε στην σχολή, επειδή ήταν της μόδας να σπουδάζεις κινηματογράφο.

Αναφερόμενος στα κίνητρα που τον οδήγησαν να γυρίσει την ταινία του, επισήμανε το γεγονός ότι γνώριζε από πριν τον κεντρικό πρωταγωνιστή (εργαζόταν στο κτήμα του πατέρα του). Θεωρεί ότι η ζωή του Misael, παρ' όλες τις διαφορές στις συνθήκες διαβίωσης, έχει αρκετά κοινά σημεία με την ζωή ενός ατόμου της πόλης, όπως είναι ο ίδιος: Υπάρχει η ίδια μοναξιά, η ίδια ανάγκη για επικοινωνία -ζουν μια ζωή χωρίς ευκαιρίες και θέλουν να εκφραστούν. Γνωρίστηκαν και έκαναν παρέα (ο Misael είναι 28 χρονών).

Μιλώντας για τον πρωταγωνιστή της ταινίας, τον Misael, ο Lisandro Alonso αναφέρει ότι δεν είχε στο παρελθόν καμία εμπειρία από κινηματογράφο ("δεν έχει δει ποτέ του σινεμά") και αυτό προκάλεσε τους προβληματισμούς του για το πως θα αντιδράσει έχοντας μια κάμερα και ένα συνεργείο επτά ατόμων να τον παρακολουθεί. Όμως τελικά

στα γυρίσματα δεν δημιουργήθηκαν προβλήματα.

Για τις συνθήκες παραγωγής επισημαίνει ότι η ταινία γυρίστηκε μέσα σε εννέα μέρες. Δεν τον απασχόλησε ποτέ το αν γυρίζει μια ταινία μυθοπλασίας ή ένα ντοκιμαντέρ για την ζωή ενός ξυλοκόπου - και δεν τον ενοχλεί το γεγονός ότι κάποιοι θεατές θεωρούν ότι η ταινία είναι ένα ντοκιμαντέρ. Αναφερόμενος στον συμπαραγωγό του Pablo Trapero λέει ότι γνωρίζονται 5 χρόνια και ότι εργάστηκε την παραγωγή της ταινίας *Κόσμος Γερανός*.

Η ταινία έχει ήδη κάνει μια αξιόλογη καριέρα σε διεθνή φεστιβάλ: εκτός από τις Κάννες και τη Θεσσαλονίκη, προβλήθηκε στα φεστιβάλ της Βιέννης, του Βανκούβερ, της Νέας Υόρκης και του Όσλο (όπου και κέρδισε το βραβείο της Fipresci, της Παγκόσμιας Ένωσης Κριτικών Κινηματογράφου). Στη χώρα του η ταινία αντιμετώπισε προβλήματα διανομής (τα οποία είναι κοινά για όλες τις ανεξάρτητες παραγωγές) και προβλήθηκε σε 3 αίθουσες κόβοντας μόλις 2500 εισιτήρια, αριθμός, ο οποίος για τον Lisandro Alonso δεν είναι βέβαια ικανοποιητικός. Εν αντιθέσει με τη χώρα του, η ταινία προβλήθηκε στην Γαλλία σε 10 αίθουσες.

Για τα μελλοντικά του σχέδια ανέφερε ότι εδώ στη Θεσσαλονίκη, μόλις τελειώσει το σενάριο της νέας του ταινίας, με τίτλο *Αίμα*. Θα χρηματοδοτηθεί από το Φεστιβάλ του Ρότερνταμ και από πηγές χρηματοδότησης της Αργεντινής. Η υπόθεσή της αφηγείται την ιστορία ενός άνδρα ο οποίος βγαίνει από την φυλακή, όπου εξέτισε ποινή για ανθρωποκτονία. Η αφήγηση παρακολουθεί το ταξίδι της επιστροφής του προς το σπίτι και τη διαδρομή που ακολουθεί καθώς διαπλέει ένα ποταμό, με κανό. Μιλώντας για τις κινηματογραφικές του προτιμήσεις, ο Lisandro Alonso, στάθηκε στον ασιατικό κινηματογράφο και σε σκηνοθέτες όπως ο Tsai Ming-Liang και Hou Hsiao Hsien αλλά και σε ευρωπαϊούς δημιουργούς όπως ο Bruno Dumont (σ.τ.σ. η ταινία του *Ανθρωπότητα* είχε προβληθεί πριν δυο χρόνια στους Νέους Ορίζοντες). Επίσης εκτιμά το έργο σκηνοθετών όπως ο Stanley Kubrick, ο Werner Herzog, και Akira Kurosawa. Γενικά του αρέσουν ταινίες όπου μπορεί κάποιος να αναγνωρίσει το βλέμμα ενός δημιουργού.

Συνέντευξη: Δημήτρης Μπάμπας
(Ευχαριστούμε την Αντιγόνη Ζόγκα για την μετάφραση της από τα ισπανικά)

Οι εκδόσεις του 42ου Φεστιβάλ

• ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ 42ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Ολόκληρο το πρόγραμμα του 42ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης με περιλήψεις, βιογραφίες, φιλμογραφίες, αναλύσεις και εισαγωγικά κείμενα (ελληνικά και αγγλικά).

Εκδόσεις Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Σελίδες: 224

Τιμή: 2.500 δρχ (8€)

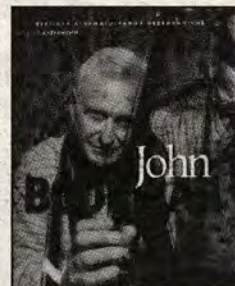
• JOHN BOORMAN

Απο τις εκδόσεις Καστανιώτη κυκλοφορεί η μονογραφία για τον Βρετανό δημιουργό που επιμελήθηκε ο Νίκος Σαββάτης. Στο βιβλίο περιλαμβάνεται μια πρόσφατη, πρωτότυπη συνέντευξη του δημιουργού, πολλά προσωπικά κείμενα, μαρτυρίες των συνεργατών του, η πλήρης φιλμογραφία του, μελέτες και κριτικές.

Εκδόσεις Καστανιώτη - Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Σελίδες: 232

Τιμή: 9.000 δρχ. (26,41€)

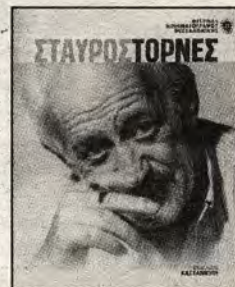
• ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΡΝΕΣ

Μονογραφία αφιερωμένη στη ζωή και στο έργο του, με την επιμέλεια των Ηλία Κανέλλη και Σταύρου Καπλανίδη, από τις εκδόσεις Καστανιώτη. Ανέκδοτες φωτογραφίες, άγνωστα κείμενα (μανιφέστα, σχέδια σεναρίων και σενάρια που δεν έγιναν ταινίες, συνεντεύξεις), αλλά και κριτικές αναλύσεις παλαιότερων και νεότερων φίλων και μελετητών του κινηματογράφου που δίνουν πρόσβαση στον αναγνώστη σε μια πρώτη βιβλιογραφία και βοηθούν τον κινηματογραφόφιλο στην κατανόηση του έργου του αλλά και του πλαισίου μέσα στο οποίο παρήχθη.

Εκδόσεις: Καστανιώτη - Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Σελίδες: 200

Τιμή: 8.000 δρχ. (23,48€)

• ΝΤΙΝΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Μονογραφία αφιερωμένη στη ζωή και στο έργο του σκηνοθέτη, με την επιμέλεια του Γιάννη Σολδάτου, από τις εκδόσεις ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ. Κείμενα, σπάνιες φωτογραφίες και κριτικές αναλύσεις προσφέρουν στον αναγνώστη την ευκαιρία να γνωρίσει καλύτερα το δημιουργό και το έργο του.

Εκδόσεις: Αιγόκερως - Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Σελίδες: 160

Τιμή: 4000 δρχ. (12€)

• ΒΛΕΜΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΘΩΔΩΡΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Εκδοση του Φεστιβάλ με τα πρακτικά από το περσινό διεθνές συμπόσιο, με θέμα το έργο του σκηνοθέτη Θόδωρου Αγγελόπουλου, του Έλληνα δημιουργού με τη μεγαλύτερη διεθνή αποδοχή.

Στον τόμο αυτό περιλαμβάνονται όλες οι εισηγήσεις από το Συμπόσιο ειδικών μελετητών που ασχολήθηκαν ή ασχολούνται με το έργο του Αγγελόπουλου. Επιστημονική υπεύθυνη για την έκδοση είναι η κ. Ειρήνη Στάθνη.

Εκδόσεις Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Σελίδες: 136

Τιμή: 3000 δρχ (8,80€)

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΙΔΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Millenium Mambo

του Hou Hsiao Hsien (Ταϊβάν, 2001)

Μια νέα γυναίκα, η Vicky βρίσκεται ανάμεσα σε δυο άντρες, τον Hao-ho και τον Jack. Τις νύχτες δουλεύει σ' ένα νυχτερινό κέντρο για να τους συντηρήσει. Ο Hao-ho την παρακολουθεί συνέχεια, άσχετα με το αν βρίσκεται ή όχι στη δουλειά. Ελέγχει τους λογαριασμούς της, τα τηλεφωνήματα, τους αριθμούς κλήσης του κινητού τηλεφώνου, ακόμη και την μυρωδιά του σώματός της σε μια προσπάθεια να εντοπίσει τις δραστηριότητές της. Η Vicky δεν αντέχει άλλο και τον εγκαταλείπει, όμως εκείνος την βρίσκει και την παρακαλά να επιστρέψει σπίτι. Έτσι εκείνη βάζει ένα χρονικό όριο για το τέλος της σχέσης: μέχρι να ξεδώσει τα χρήματα που έχει στον τραπεζικό λογαριασμό της. Στο ίδιο διάστημα ο Jack κάνει διάφορες επενδύσεις, όμως η τακτική του να βοηθάει όποιον χρειάζεται βοήθεια δημιουργεί προβλήματα. Η Vicky έχει πάει ήδη δυο φορές στο σπίτι του, και μεταξύ τους έχει αρχίσει να αναπτύσσεται κάποιου είδους οικειότητα: πράγμα το οποίο μπορεί να οδηγήσει σε μια πιο στενή σχέση ή σε μια σταθερή φιλία. Η ταινία συμμετείχε στο φεστιβάλ των Καννών.

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου,
Cine Ορίντα Λιάπνα, 23:00

Hou Hsiao Hsien

“Κοιτώντας τους νέους ανθρώπους γύρω μου διαπιστώνω ότι ο κύκλος και ο ρυθμός της γέννησης, της ενηλικίωσης, της αρρώστιας και του θανάτου τους κινούνται δεκάδες φορές πιο γρήγορα απ’ ότι αυτοί της γενιάς μου. Αυτό είναι φανερό ειδικά ανάμεσα στα νέα κορίτσια: μαραίνονται σαν τα λουλούδια σχεδόν ταυτόχρονα με την άνθησή τους. Η διαδικασία είναι στιγμιαία. Δεν θυμάμαι ποιος είχε πει: απ’ όλα αυτά τα φύλλα που στροβιλίζονται παντού στον ουρανό πάνω απ’ τα κεφάλια μας υπάρχει μονάχα ένα φύλλο που ακινητοποιείται αιώνια ακριβώς τη στιγμή που το παρακολουθούμε επίμονα με κατανόηση και συμπάθεια. Μ’ αυτήν την εικόνα στο νου ελπίζω ότι γύρισα μια ταινία που αφηγείται την ιστορία ενός νέου κοριτσιού.”

ΟΙ ΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Τίρανα έτος μηδέν / Tirana year zero

του Fatmir Coci (Αλβανία/Γαλλία/Βέλγιο, 2000)

Ένας ευαίσθητος νέος που προσπαθεί να βγάλει το χαρτζηλίκι του κάνοντας δουλειές με ένα κινέζικο φορτηγάκι. Ένας πατέρας που συνεχίζει να ζει σαν να βρίσκεται υπό το καθεστώς του Στάλιν. Ένας Γερμανός κι ένας Γάλλος σε αλβανικές διακοπές. Ένας γλύπτης που δημιουργεί το δικό του στυλ, μεταποιώντας αγάλματα του Στάλιν. Μια φιλόδοξη κοπέλα που θέλει να πάει στο Παρίσι. Οι δεστές ενός τοπικού κινηματογράφου που παρακολουθούν μια ασιατική ταινία οπλισμένοι με καλάσνικοφ και που δεν το χουν σε τίποτα να ανοίξουν τρύπες στην οδόνη. Μια ανήσυχη έφηβη που θέλει να πάει στο Παρίσι για να γίνει μοντέλο. Το παράξενο αυτό ανθρωπινό μωσαϊκό δεν είναι παρά το φλιπ-σάιντ της σημερινής Αλβανίας. Μιας χώρας που πέρασε από το τυραννικό καθεστώς του Χότζα και την απομόνωση, στην καοτική δημοκρατία της διαφθοράς και των πυραμίδων του τζόγου. Όλα τα κωμικοτραγικά περιστατικά στην ταινία είναι αληθινά ενώ πολλοί χαρακτήρες παίζουν τους εαυτούς τους.

Παρολίγον σουρεαλιστικό, το σύμπαν του *Tirana Year Zero* είναι ελκυστικό, τρυφερό, αστείο και αισιόδοξο. «Η ταινία μου είναι μια έκκληση προς τους Αλβανούς να μην εγκαταλείψουν την πατρίδα τους» θα πει ο Κoci και ίσως γι’ αυτό προσεγγίζει το θέμα του μέσα από ένα οδοιπορικό στην αλβανική ενδοχώρα, την οποία φωτογραφίζει πολύχρωμη και ζωηρή, σαν το «Λας Βέγκας» που οι συμπατριώτες του επιθυμούν διακαώς να ζήσουν σε μια ξένη χώρα. Ποτέ άλλοτε, η Αλβανία δεν ήταν τόσο όμορφη, όσο στη φωτογραφία του Αυστριακού διευθυντή φωτογραφίας και συν-σεναριο-

Ο σκηνοθέτης
Fatmir Coci κινημα-
τογραφεί την παρά-
νοια ενός λαού μέ-
σα από πρόσωπα
και καταστάσεις
που γνωρίζει καλά.

γράφου Heinz Brander, που γνωρίζει καλά τη γειτονική χώρα. Ο Brander είχε συνεργαστεί ξανά με τον Coci στο ντοκυμαντέρ *Alternative Head*. Το *Tirana Year Zero* συμμετείχε στο διαγωνιστικό τμήμα «Cinema of The Present» του φεστιβάλ της Βενετίας και είναι η δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία του αλβανού σκηνοθέτη. Η πρώτη του, το *Necrology* (1994) είχε κερδίσει Ειδική Μνεία πρωτοεμφανιζόμενου δημιουργού στο φεστιβάλ του Μοντρεάλ.

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 15:30

Μια έφηβη / Shoujyo

του Eiji Okuda (Ιαπωνία, 2001)

Είναι η ιστορία ενός μεσήλικα σκληρού αστυνομικού, του Τομοκάουα, που περνάει τον καιρό του περιγελώντας τον μικρό του φίλο Σουκεμάσα, ενός καθυστερημένου αγοριού, και ερωτοτροπώντας με παντρεμένες γυναίκες. Όταν θα γνωρίσει τη 15χρονη Γίοκο, μια μαθήτρια γυμνασίου, ο συναισθηματικός του κόσμος θα πέσει σε βαθιές αναταράξεις. Μπορεί η Γίοκο να του εμπνεύσει το πάθος ξανά; Ποια είναι η σχέση της με τον Σουκεμάσα; Και πως συνδέεται αυτό το κορίτσι με την ερωτική προδοσία που είχε γνωρίσει ο ήρωας στη νεότητά του και το τατουάζ που έχει ζωγραφισμένο στην πλάτη του;

Μπολιασμένο με πανάρχαιες ερωτικές τελετουργίες και έντονα αισθησιακές εικόνες, το *Shoujyo* επικεντρώνεται στην αναζήτηση της αγάπης πέρα από την σεξουαλική ψευδαίσθηση και στη συνάντηση δύο διαφορετικών γενιών στη σύγχρονη Ιαπωνία που από διαφορετική αφετηρία η κάθε μία, ψάχνουν να μάθουν το ίδιο ακριβώς πράγμα: να αγαπήσουν και να αγαπηθούν.

Το *Shoujyo* ήταν ένα διήγημα που ο σκηνοθέτης διάβασε πριν από 16 χρόνια και πάντα ήθελε να το κάνει ταινία. Κρατώντας στο τέλος μόνο ένα πέντε τοις εκατό της αρχικής ιστορίας του αλλά όλο τον αισθηματικό κόσμο του βιβλίου και παίζοντας με εικόνες υψηλής εικαστικότητας κατόρθωσε να φτιάξει ένα σύμπαν ενήλικου πικρού παραμυθιού αφιερωμένο στο πέρασμα της νεότητας και στη χαμένη αθωότητα.

Δουλεύοντας με τον αναγνωρισμένο εικαστικό καλλιτέχνη Katsuhiko Hibino, ο Οκούντα (από τους διάσημους ηθοποιούς της Ιαπωνίας και ζωγράφος) πέτυχε ένα οπτικά οργιαστικό αποτέλεσμα. Κάδρα πλούσια σε ζω-

Η καρδιά της ταινίας χτυπάει στον
κόσμο της ερωτικής επιθυμίας, της
σιωπηλής καταιγίδας των σωμά-
των, του πάθους των εραστών που
δεν μπορούν να ανοίξουν τα φτε-
ρά τους όσο κι αν προσπαθούν.

γραφικές εικόνες και συμβολισμούς, αντικατοπτρισμοί σε καθρέφτες, χρώματα στην παλέτα του γκρι και του μαλλιζέ σταχτί φανερώνουν μια εμμονή του στυλ, χαρακτηριστικό των περισσότερων σκηνοθετών με τους οποίους συνεργάστηκε ο Οκούντα. Στο *Shoujyo* κρατάει ο ίδιος τον κεντρικό ρόλο του αστυνομικού ενώ τον χαρακτήρα του Σουκεμάσα υποδύεται ένας από τους μεγαλύτερους αθλητές πολης της Ιαπωνίας.

Το φιλμ συμμετείχε στην «Εβδομάδα Κριτικής» του φεστιβάλ της Βενετίας και στο τμήμα «Cinema of Tomorrow» του φεστιβάλ του Μοντρεάλ. Ο Οκούντα έχει κερδίσει τις ερμηνείες του πολλά βραβεία, κα ήταν πρωταγωνιστής του φιλμ *Death of a Tea Master* του Kumai Kei που πριν από 12 χρόνια κέρδισε το Χρυσό Λιοντάρι στη Βενετία.

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 19:30

Eiji Okuda

“Είχα σκοπό να γυρίσω μια ταινία που θα βασιζόταν στο διήγημα *Shoujyo*, που το πρωτοδιάβασα όταν ήμουν 16 χρονών. Το να σκηνοθετήσω μια ταινία υπήρχε πάντα σαν στόχος στο καλλιτεχνικό μέτρος του μυαλού μου από τότε που αφιερώθηκα στην ηθοποιία. Δεν μπορούσα να αποδιώξω αυτό το όνειρο γιατί το να είσαι σκηνοθέτης μου φαινόταν σαν μια δουλειά που σφύζει από ενεργητικότητα. Γράφοντας την ιστορία εστίασα το κέντρο βάρους της στην Αγνή Αγάπη ανάμεσα σ’ έναν μεσήλικα και σ’ ένα κορίτσι προσθέτοντας ένα επιπλέον σόδιο μ’ ένα τατουάζ που απεικονίζει ένα πουλί μ’ ένα φτερό. Αυτό που ήθελα να δείξω είναι η ένωση δύο αγνών ψυχών που δεν επιτυγχάνεται ποτέ μέσα απ’ το σεξ και δεν ολοκληρώνεται ποτέ.”

Με 12 εθνικότητες ηθοποιών στο καστ

Φίλιππος Τσίτος, σκηνοθέτης της ταινίας *My sweet home*

Για την έννοια του «σπιτιού» και της πατρίδας και για τις ταινίες

Μετά από 10 χρόνια διαμονής στο εξωτερικό και συνεχών μετακινήσεων από την Ελλάδα στη Γερμανία και αντίστροφα, διαπίστωση πως το «σπίτι» είναι αυτό το πάνω κάτω. Και προφανώς θα παραμείνει έτσι, θα συνεχίσει να το ψάχνω. Έτσι κι αλλιώς, για μένα όπου ταινία και πατρίδα. Όπου μου δοθεί η δυνατότητα να κάνω μια ταινία, θα πάω. Το «σπίτι» δεν είναι μόνο μια χώρα. Θα μπορούσε να είναι ο έρωτας, η οικογένεια... Η απάντηση είναι ότι συνεχίζει να ψάχνεις και αυτό είναι και η ουσία. Αν σταματήσεις να ψάχνεις θα πεθάνεις.

Για την αφετηρία της ιδέας του σεναρίου

Άρχισα να γράφω το σενάριο τέλη του '98 και η ιδέα ήταν να κάνω μια ταινία για εκείνη τη στιγμή που μπορεί να συμβεί στη ζωή του καθένα, όπου διαπιστώνεις ότι πήρες τη ζωή σου λάθος και αναρωτιέσαι αν πρέπει να κάνεις κάτι να το αλλάξεις αυτό. Εξαρτάται από την ηλικία και το χαρακτήρα σου, το πόσο δύσκολο θα είναι να δράσεις. Εκεί δοκιμάζεται το θάρρος να αλλάξεις τη ζωή σου και διαπιστώνεις πόσο φοβισμένος είσαι. Αυτό το θέμα απασχόλησε και μένα προσωπικά. Διάλεξα λοιπόν για την ιστορία μου ξένους ανθρώπους που ζουν στη Γερμανία, όχι μετανάστες, αλλά ανθρώπους που δεν είναι Γερμανοί, για δύο λόγους: καταρχήν μπορώ να τους νιώσω, ξέρω πολύ καλά πως αισθάνονται. Μετά αυτή η αναζήτηση της ταυτότητας, είναι πολύ πιο έντονη και δυναμική για τους ανθρώπους που δεν ζουν στον τόπο τους.

Για την πολυπολιτισμικότητα του καστ

Αυτή προέκυψε από την ιστορία. Από τη στιγμή που αποφάσισα να κάνω ένα τέτοιο θέμα και κοιτώντας γύρω μου, είδα πως αυτοί που τους απασχολεί περισσότερο αυτό το θέμα είναι οι ξένοι. Όμως δεν χρειάζεται να είναι στη Γερμανία... αν αλλάξουμε κάποια στοιχεία στην ταινία μπορεί άνετα να λειτουργήσει η ιστορία και στην Ελλάδα ή οπουδήποτε αλλού.

Για την διαδικασία του κάστινγκ και των γυρισμάτων

Υπάρχουν γύρω στις 12 εθνικότητες ηθοποιών στο καστ. Μας πήρε τουλάχιστον 8 με 9 μήνες μέχρι να τους βρούμε. Μερικοί είναι επαγγελματίες, κάποιοι ημιεπαγγελματίες και πολλοί ερασιτέχνες. Το καλό ήταν ότι οι μόνιμοι βοηθούσαν τους δε. Οι επαγγελματίες βοηθούσαν τους ερασιτέχνες και οι ερασιτέχνες με αυτό τον αυθόρμητο τρόπο που έχουν, συνέβαλαν ώστε οι επαγγελματίες να αποπονηθούν αυτές τις «βιτρίνες» που κου-

βαλάνε αλλά και τους φόβους που έχουν για το πως θα γράψει στην κάμερα το πρόσωπο τους... Η δυσκολία η δική μου ήταν πως θα οργανώσω και θα کنترلάρω όλους αυτούς. Από την άλλη όμως, με βοήθησε πολύ η όρεξή τους και η ενέργεια που έδιναν στο γύρισμα. Ήμασταν τρεισήμι βδομάδες μέσα σε ένα μπαρ μόνο, δυο τρεις βδομάδες ακόμα έξω και δεν έδειξαν ποτέ, ούτε για ένα δευτερόλεπτο ότι βαριούνται. Ήταν κάθε μέρα ένα πάρτι τα γυρίσματα.

Για τη διδασκαλία των ηθοποιών του

Το σενάριο ήταν γραμμένο με πολύ λεπτομέρεια και στους διαλόγους και σε όλα. Αφενώς όμως είναι αδύνατον να μείνεις πιστός στο σενάριο κι αφετέρου είχα κι εγώ την όρεξη να πάρω ότι έχουν να μου δώσουν οι άλλοι. Και σχεδόν για όλες τις σκηνές, κυρίως για τους διαλόγους - γιατί και η χορογραφία των ηθοποιών έπρεπε να είναι συγκροτημένη - θέταμε ως πλαίσιο και βάση το σενάριο και μετά αυτοσχεδίαζαν όσο τους επέτρεπε το σενάριο και η όρεξή τους. Αν δεν ήταν καλό το αποτέλεσμα, ξαναγυρνούσαμε στο σενάριο. Το '99 τοις εκατό των ηθοποιών λίγο έως πολύ μιλούσε γερμανικά ή αγγλικά κι έτσι επικοινωνούσαμε άνετα. Το δύσκολο για μένα ήταν όταν έπρεπε κάποιος να παίξει στα ισπανικά ή τα αραβικά. Εκεί αναγκαστικά δεν επικεντρώθηκα στο τι λέει, υπέθετα ότι έλεγε αυτό που γράφει το σενάριο, αλλά συγκεντρωνόμουν στον τόνο, το ρυθμό και σε ορισμένες λέξεις που έμαθα μέσα στις πρόβες τι μπορεί να σημαίνουν.

Για την εναλλαγή του τόνου της ταινίας από το κωμικό στο τραγικό και αντίστροφα

Το σενάριο του φιλμ δεν είναι αυτό που συνήθως βλέπουμε, δεν έχει μια συγκεκριμένη ιστορία με αρχή μέση και τέλος. Η ιστορία που ήθελα να κάνω βασίζεται στην αντιδιαστολή μικρών ιστοριών πάνω στο ίδιο θέμα και ήξερα ότι για να βγει κάτι από αυτό θα πρέπει να συγκρίνει κανείς συνεχώς τις μικρές ιστορίες που συμβαίνουν μέσα στο μπαρ. Αυτή η σύγκριση δε θα μπορούσε να γίνει μέσα από χοντροκομμένες καταστάσεις. Θα λειτουργούσε και πιστεύω ότι λειτουργεί μέσα μόνο από λεπτομέρειες. Οπότε η σύγκριση γίνεται αυτόματα σε επίπεδο χαρακτήρων. Και οι χαρακτήρες δίνουν τον τόνο του κωμικοτραγικού.

Επιμέλεια: Τζένη Παυλίδου

Με το αμυντικό σύστημα της κολλεκτίβας

Kazim Oz, σκηνοθέτης της ταινίας *Η φωτογραφία*

Πως είναι να δουλεύει ένας σκηνοθέτης στα πλαίσια μιας κολλεκτίβας καλλιτεχνών, όπως αυτή του «Mesopotamian Culture Center»;

Όσοι δούλεψαν στην ταινία, συμμετείχαν ενεργά σε όλα τα στάδια παραγωγής της ταινίας από το σενάριο μέχρι το μοντάζ. Υπάρχουν πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα να δουλεύεις μέσα σε μια κολλεκτίβα. Σε μια συλλογική δουλειά, το μειονέκτημα είναι ότι η προσωπική σου δημιουργικότητα μπορεί να επηρεαστεί αρνητικά κάποιες φορές. Στις κλασικές δομές μιας κολλεκτίβας, το άτομο αντιμετωπίζει αυτά τα προβλήματα. Στην περίπτωσή μας, δεν υπήρχαν μειονεκτήματα. Το να δημιουργήσεις μια καλή συνεργασία έχει να κάνει με την πραγματικότητα στην οποία ζεις. Οι συνθήκες καθορίζουν τη θετικότητα της κολλεκτίβας. Και στη χώρα μας έχουμε τόσα πολλά και μεγάλα πολιτικά και πολιτιστικά προβλήματα, που για να πολεμήσεις αυτά τα προβλήματα είναι απαραίτητο και καλύτερο να δουλεύεις σε μια κολλεκτίβα, παρά μόνος σου. Είναι ένα αμυντικό σύστημα το να συνεργάζεσαι με αυτό τον τρόπο.

Υπάρχουν δύο αντικείμενα που εμφανίζονται διαρκώς στην ταινία σας με τρόπο συμβολικό: ένας αναπηράς και μια φωτογραφική κάμερα. Μοιάζουν δύο ξεχωριστοί χαρακτήρες στο στόρι. Μιλήστε μας λίγο, γι' αυτό. Στην ιστορία ο αναπηράς αντιπροσωπεύει τη φιλία, τη σχέση που αναπτύσσεται ανάμεσα στους δύο αυτούς νέους. Η

κάμερα ήταν το αντικείμενο, το στοιχείο εκείνο που καταστρέφει αυτή τη σχέση. Αυτά τα δύο αντικείμενα λειτουργούν αντίθετα και κόντρα μεταξύ τους. Επίσης η κάμερα είναι το τρίτο μάτι, το μάτι του ξένου. Στη σκηνή προς το τέλος, όπου ο στρατιώτης βρίσκει τον αναπηρά στο χιόνι, ακούμε κάποιους διαλόγους σχετικά με τον τόπο κατασκευής του αναπηρά. Κάποιοι λένε ότι είναι αμερικάνικος, κάποιοι άλλοι γερμανικός. Θέλαμε να υπογραμμίσουμε ότι υπάρχει ένα εξωτερικός παράγοντας μέσα στα γεγονότα αυτού του πολέμου.

Ποια ήταν η πιο δύσκολη σκηνή της ταινίας;

Όλα τα γυρίσματα έγιναν σε φυσικές τοποθεσίες και με φυσικό φως. Η πιο δύσκολη σκηνή που γυρίσαμε αυτή στο βουνό με το χιόνι. Στην Τουρκία υπάρχουν τα Towered Mountains, μιλάμε για βουνά με 3000 μέτρα ύψος. Ανεβάσαμε το συνεργείο, τους ηθοποιούς και τον εξοπλισμό εκεί με άλογα και γαϊδούρια. Ήταν τέλη της άνοιξης αλλά υπήρχε ακόμα λίγο χιόνι και έπρεπε να το προλάβουμε. Ήταν επίσης δύσκολο για μας, γιατί ήταν η πρώτη σκηνή της ταινίας που κινηματογραφήσαμε. Η σκηνή κρατάει επτά λεπτά στο φιλμ και ξεκινάει νύχτα ενώ στο τέλος της βλέπουμε το φως της μέρας. Μας πήρε δυο μέρες να την ολοκληρώσουμε, γνωρίζοντας πως αυτή η περιοχή στα βουνά περιείχε μεγάλο ρίσκο για μας. Έπρεπε να τα καταφέρουμε σε δύο μέρες, αλλιώς δεν θα μπορούσαμε να επιστρέψουμε στην πόλη.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Γερή μπάζα / Marfa si banii

του **Cristi Puiu (Ρουμανία, 2001)**

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Ο Οβίντιου, ένας νεαρός από την Κωνσταντία, έχει στήσει μια καντίνα στο διαμέρισμα των γονιών του και πουλάει σάντουιτς κι αναψυκτικά από το παράθυρο που βλέπει στο δρόμο. Φιλοδοξεί ν' ανοίξει ένα περίπτερο, αλλά δεν έχει αρκετά «φράγκα». Ένα μέλος της τοπικής μαφίας τού προσφέρει ένα εντυπωσιακό χρηματικό ποσό για να κάνει μια εκ πρώτης όψεως απλή δουλειά: να πάει μια τσάντα στο Βουκουρέστι, σε μια συγκεκριμένη διεύθυνση. Φαίνεται, όμως, ότι η τσάντα περιέχει κάτι «πράγματα» που ενδιαφέρουν και κάποιους άλλους.

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, Cine Φίντα Λιάνα, 20:30

Κάτω από τ' άστρα / Under the stars

του **Χρίστου Γεωργίου (Ελλάδα/Κύπρος, 2000-2001)**

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Η ζωή ενός μικρού Κύπριου σ' ένα παραθαλάσσιο χωριό αλλάζει βίαια με την τουρκική εισβολή. Είκοσι έξι χρόνια αργότερα, ο Λουκάς εργάζεται στο ξυλουργείο του θείου του, προσκολλημένος στο παρελθόν και τις αναμνήσεις του, ενώ η Φοίβη παίζει ποδοσφαίρακι με στρατιώτες, κάνει λαθρεμπόριο και γυρίζει τα μπαρ της Παλιάς Λευκωσίας. Η Φοίβη ζει στο παρόν: για κείνην τα σύνορα δεν είναι τίποτ' άλλο από μια ευκαιρία να κάνει την πλάκα της και να βγάλει χρήματα. Ο Λουκάς πληρώνει τη Φοίβη να τον περάσει μέσα από τις ελληνικές και τουρκικές στρατιωτικές γραμμές, προκειμένου να φτάσει στο χωριό του.

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 17:30

Ο βάλτος / La cienaga

της **Lucrecia Martel (Αργεντινή/Ισπανία, 2001)**

ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ο Φεβρουάριος στη βορειοδυτική Αργεντινή είναι αφορτά ζεστός και υγρός. Τη μια ο ήλιος ξεραίνει τη γη, την άλλη οι τροπικές βροχές μετατρέπουν τη χώρα σε βάλτο. Γύρω στα πενήντα και γενικώς εξαντλημένη, η Μέτσα έχει τέσσερα παιδιά που όλο τραυματίζονται, ένα σύζυγο που βάφει τα μαλλιά του, και υπηρέτες που είναι διαρκώς μωτρωμένοι: τίποτα που να μη θεραπεύεται μ' ένα-δυο ποτά. Το αλκοόλ μπαίνει απ' τη μια πόρτα, αλλά δε βγαίνει ποτέ από την άλλη, όπως θα έλεγε η Τάλι, η ξαδέλφη της Μέτσα, που ζει σε μια γειτονική πόλη, κι έχει επίσης εξαντληθεί από τη ζέστη, τη βροχή, τον μανιωδη κυνηγό σύζυγό της και τα τέσσερα ζωντανά παιδιά της.

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, Cine Φίντα Λιάνα, 15:30

My sweet home

του **Φίλιππου Τσίτου (Ελλάδα/Γερμανία, 2000)**

ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βερολίνο. Ένα παραδοσιακό Polterabend (πάρτι που γίνεται την παραμονή ενός γάμου) πρόκειται να γίνει σ' ένα ιδιόρρυθμο, ετοιμόρροπο café. Ο αμερικανός Μπρους έπεισε επιτέλους τη γερμανίδα φίλη του Άνκε να τον παντρευτεί, παρότι γνωρίζονται μονάχα ένα μήνα. Ενώ, όμως, η Άνκε έχει πάρει απόφαση να δημιουργήσει μια οικογένεια γι' αυτήν και το μωρό της, ο Μπρους αρχίζει να έχει ενδοιασμούς. Ο Μπρους ευελπιστεί ότι το Polterabend θα δώσει τη λύση. Τι σόι Polterabend, όμως, είναι αυτό, όταν η μοναδική επίσημη καλεσμένη είναι η μητέρα της Άνκε, η οποία, ούτως ή άλλως, διαφωνεί με το γάμο και, τελικά, εκδιώκεται κακόν-κακώς από την ίδια της την κόρη;

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, Cine Φίντα Λιάνα, 18:00

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ

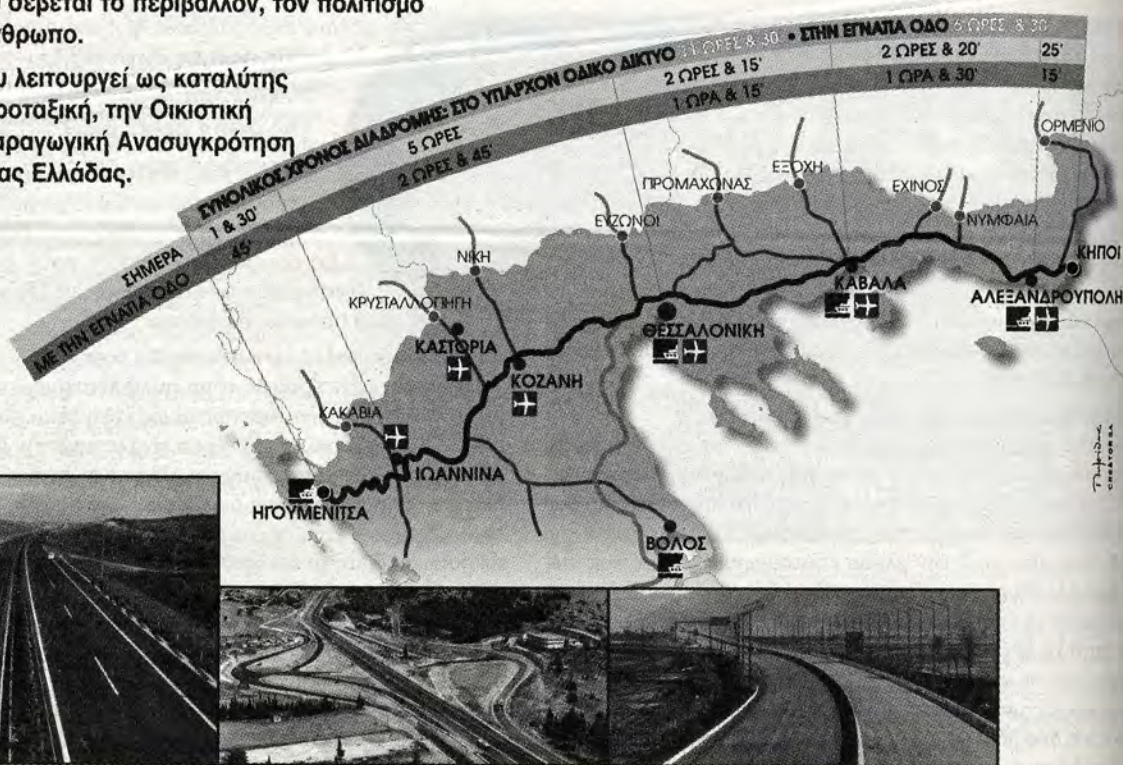
ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κατασκευάζεται
και ασφαλώς
ολοκληρώνεται

- Έργο ζωτικής σημασίας και προτεραιότητας για την Ελλάδα και την Ευρώπη.
- Έργο που έχει ενταχθεί στα Διευρωπαϊκά Δίκτυα. Σημείο αναφοράς Διευρωπαϊκών και Πανευρωπαϊκών οδικών αξόνων και συνδυασμένων υποδομών για τις μεταφορές στην Ευρώπη.
- Έργο που ενισχύει τη γεωπολιτική, οικονομική και πολιτιστική παρουσία της Ελλάδας στην Ευρώπη, στα Βαλκάνια, στη Μεσόγειο

και στις χώρες της Μαύρης Θάλασσας.

- Έργο που σέβεται το περιβάλλον, τον πολιτισμό και τον άνθρωπο.
- Έργο, που λειτουργεί ως καταλύτης για τη Χωροταξική, την Οικιστική και την Παραγωγική Ανασυγκρότηση της Βόρειας Ελλάδας.

ΕΧΟΥΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ	94 χλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ (δόθηκαν σε κυκλοφορία έως τον Σεπτέμβριο του 2001)	162 χλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ (προς παράδοση έως το καλοκαίρι του 2002)	138 χλμ
ΤΜΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ	189 χλμ
ΕΧΟΥΝ ΜΕΛΕΤΗΘΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΔΗΜΟΠΡΑΤΗΘΟΥΝ	97 χλμ
ΣΥΝΟΛΟ	680 χλμ
ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΙ ΠΟΡΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟ:	1,1 ΤΡΙΣ δρχ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2001	

Το έργο χρηματοδοτείται από την:

• ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
(Εθνικοί πόροι)

• ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
(Ταμείο Συνοχής και Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης)

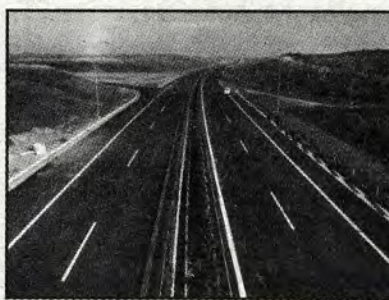
• ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
ΧΩΡΟΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ Α.Ε.

Πυλαία - Κήποι
Κόμβος Αρδανίου

Εξωτερική Περιφερειακή Θεσσαλονίκης
(Λαγκαδάς - Δερβένι)

Γρεβενά - Κοζάνη (Δ. Μακεδονία)

Η ΕΡΤ στηρίζει τον κινηματογράφο

42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου

9 - 18 Νοεμβρίου

ERT

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

www.ert.gr

Ο 7ος ήλιος του έρωτα

του Βαγγέλη Σερντάρη

Μια νεαρή κοπέλα, η Αγλαΐα, φτάνει ως υπηρέτρια στο σπίτι του ταγματάρχη Αργύρη Κωνσταντακάτου. Ο ταγματάρχης ζει μαζί με τη γυναίκα του –δεν έχουν παιδιά– καθώς και τον ιπποκόμο του και την ηλικιωμένη υπηρέτρια. Η Αγλαΐα θα γίνει το ερωτικό αντικείμενο του πόδου τόσο για τον ταγματάρχη και τον ιπποκόμο του, θα ξυπνήσει όμως και μια κρυμμένη επιθυμία στην Έλενα, τη γυναίκα του ταγματάρχη. Κι όλα αυτά σε μια εποχή με έντονες πολιτικές διεργασίες και στρατιωτικές διαδικασίες, αφού είναι η εποχή της μικρασιατικής καταστροφής.

Ο Σερντάρης εστιάζει το ενδιαφέρον του στους ήρωές του και ταυτόχρονα μέσα από τη ματιά του συνταγματάρχη παρατηρεί και σχολιάζει την πολιτική ατμόσφαιρα και την επίδραση που αυτή έχει στους χαρακτήρες του. Για άλλη μια φορά μας συστήνει νέα κινηματογραφικά πρόσωπα με την Κατερίνα Παπαδάκη στο ρόλο της Αγλαΐας καθώς και τους Θόδωρο Σκούρτα, Μαρία Καβουκίδου και Χρύσανθο Παύλου, ενώ τη μουσική της ταινίας υπογράφει ο Μίκης Θεοδωράκης.

Ένα ερωτικό δράμα, ανθρώπινο και ειλικρινές, που αντικατοπτρίζει την αβεβαιότητα μιας παραγμένης εποχής.

B.P.

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 22:30

ΣΥΝΕΤΕΥΞΕΙΣ

Ανθρώπινοι ήρωες στα γρανάζια της ιστορίας

Βαγγέλης Σερντάρης, σκηνοθέτης

Πώς επηρεάζει η Ιστορία τη συμπεριφορά των ηρώων της ταινίας;

Οι χαρακτήρες δομούνται και εξελίσσονται παράλληλα με το μύθο, και κατά κανόνα με αφετηρία γεγονότα και καταστάσεις που βρίσκονται έξω και πέρα από τον έλεγχο των ηρώων. Τέτοια γεγονότα είναι ο πόλεμος, η Μικρασιατική καταστροφή, τα ανθρώπινα πάθη, η ισχύουσα ηθική την εποχή εκείνη και οι κώδικες συμπεριφοράς. Όλα αυτά είναι δεδομένα, είναι το φορτίο με τη Μοίρα των ηρώων μου. Πολλές φορές αυτές τις καταστάσεις και αυτά τα γεγονότα δεν τα βλέπουμε, παρακολουθούμε όμως τους ανθρώπους που υφίστανται τα αποτελέσματά τους. Τα γεγονότα αυτά έρχονται στο προσκήνιο έμμεσα, με πλάγιο τρόπο και η αφήγηση γίνεται περισσότερο ανθρωποκεντρική, περισσότερο ενδιαφέρουσα και αποτελεσματική. Θα παραθέσω εδώ μερικά παραδείγματα για να γίνει περισσότερο κατανοητός ο τρόπος της αφήγησης και ανάπτυξης των χαρακτήρων.

1. Κάνουν μάγια στην Αγλαΐα και την ποτίζουν με ζουμί από δηλητηριώδη φυτά γιατί γκαστρώθηκε ανύπαντρη και πρέπει να αποβάλλει. Στη συνέχεια η μάνα της τη διώχνει από το χωριό τη στέλνει υπηρέτρια για να κρύψει τη ντροπή. Η Αγλαΐα είναι ατιμασμένη. Αυτά είναι πράξεις που υπαγορεύονται από τον άγραφο νόμο που ισχύει για την ηθική στην ελληνική επαρχία. Και ο νόμος αυτός είναι πάνω από τις δυνάμεις της Αγλαΐας, δεν μπορεί να τον ελέγξει, τον υφίσταται

και θα την ακολουθεί σ' όλη της τη ζωή. Στην ταινία αυτό το νόμο δεν τον κρίνουμε ούτε τον σχολιάζουμε. Παρακολουθούμε μόνο τις συνέπειές του, δηλαδή τα πάθη της Αγλαΐας που καθορίζουν την εξέλιξη του χαρακτήρα της και παράλληλα μορφοποιούν το μύθο. Έτσι οι χαρακτήρες δένονται με το μύθο και αποτελούν ένα ενιαίο και συμπαγές δραματικό γίγνεσθαι.

2. Η Αγλαΐα είναι ορφανή γιατί ο πατέρας της έχει σκοτωθεί στον πόλεμο. Εμείς τον πόλεμο αυτό δεν τον βλέπουμε. Βλέπουμε όμως τα ανήλικα παιδιά του ορφανού, τη γυναίκα του χήρα και την ανέχεια που μαστίζει την οικογένειά του.

3. Εξατίας του πολέμου ο ταγματάρχης επιστρέφει ηττημένος ανάπηρος, με κομμένο πόδι. Ο Επαναστατημένος στρατός εκτελεί το Υπουργικό Συμβούλιο και το Στρατηγό του. Για το ανέντιμο και προσβλητικό αυτό γεγονός ο ταγματάρχης δεν είχε καμιά ευχέρεια να αντιδράσει. Όμως το γεγονός τον συγκλονίζει, και ανατρέπει το χαρακτήρα του. Παράλληλα η Έλενα οδηγημένη από ανεξέλεγκτο πάθος έχει αποφασίσει την εκδίκησή της. Θα τον στερήσει από την Αγλαΐα. Ο Ταγματάρχης ακρωτηριασμένος διαπιστώνει ότι έχει ηττηθεί και μέσα στο σπίτι του. Είναι εγκλωβισμένος από δυνάμεις που τον υπερβαίνουν και δεν ελέγχει.

Χρησιμοποιείτε και πάλι νέους ηθοποιούς. Γιατί αυτή η επιλογή;

Πρώτα από όλα θέλω να έχω τους βασικούς ηθοποιούς στη διάθεσή μου για μεγάλο σχετικό χρονικό διάστημα και μάλιστα εκτός Αθηνών. Όλοι οι γνωστοί ηθοποιοί παίζουν στο θέατρο ή στην τηλεόραση. Άρα αποκλείονται. Μετά, πολλοί γνωστοί ηθοποιοί εμφανίζονται κατά κανόνα στην τηλεόραση με θέματα καθημερινά και στη συνείδηση του κοινού έχουν ταυτιστεί με τους τύπους που υποδύονται. Τους τύπους αυτούς δεν θα ήταν εύκολο να τους βγάλουν από πάνω τους όπως θα ήταν πολύ δύσκολο να τους αποδεχτεί και ο θεατής στον καινούριο τους ρόλο.

Πώς προέκυψε η συνεργασία σας με το Μίκη Θεοδωράκη;

Πάντα μου άρεσε η μουσική του Μίκη Θεοδωράκη. Είναι μεγάλος συνθέτης με διεθνή αναγνώριση και πλούσιο συμφωνικό έργο άγνωστο στο ευρύ κοινό της Ελλάδας. Του έστειλα μία κασέτα με το πρώτο μοντάζ της ταινίας μου και σε λιγότερο από μια βδομάδα μου απάντησε ότι του άρεσε και θέλει να γράψει τη μουσική. Από κει και μετά όλα τα υπόλοιπα αποδείχτηκαν πολύ εύκολα και γράψαμε τη μουσική με τη συμφωνική ορχήστρα της Λυρικής Σκηνής. Όλη η διαδικασία υπήρξε για μένα μια καταπληκτική εμπειρία με πολλαπλό κέρδος. Γνώρισα από κοντά όχι μόνο έναν μεγάλο μουσικό αλλά και έναν εξαιρετικό πολύ γοητευτικό και πολύ σημαντικό άνθρωπο, και στη ταινία μου ακούγεται μια καταπληκτική μουσική που την εξυπηρετεί απολύτως.

Θόδωρος Σκούρτας, ηθοποιός

[...] Ένα πράγμα που με βοήθησε πολύ ήταν πιστεύω οι πρόβες που προηγήθηκαν. Δουλέψαμε οι τέσσερις – πέντε βασικοί ηθοποιοί με το σκηνοθέτη περίπου τρεις μήνες. Αυτό αποδείχτηκε πολύ χρήσιμο και έτσι καταφέραμε να προσεγγίσουμε το ρόλο μας αλλά και να δέσουμε μεταξύ μας. Το κλίμα κάθε σκηνής και το ζητούμενο από το σκηνοθέτη, έγιναν πολύ σαφή. Στο γύρισμα πήγαμε σχεδόν έτοιμοι. Εκεί έπρεπε μόνο να προσαρμοστούμε στο χώρο, τα υπόλοιπα έβγαιναν πολύ εύκολα. Ξαν το νερό από την πηγή... το νοιώσαμε ότι πηγαίναμε καλά... Αυτό μας βοηθούσε όλους να συνεχίζουμε ακόμα καλύτερα...

[...] Με το Βαγγέλη Σερντάρη δουλέψαμε δημιουργικά, μας κέρδισε και εμείς κερδίσαμε την εμπιστοσύνη του γεγονός πολύ σημαντικό στη δουλειά μας... Άλλωστε εγώ είχα μαζί του και μία εκκρεμότητα και έπρεπε να επανορθώσω... Είχαμε συναντηθεί για να παίξω το Λουφάκο στη *Βασιλική* και με δική μου ευθύνη δεν καταφέραμε τότε να τα βρούμε... Η ζωή θέλησε να τα βρούμε τώρα στον *7ο Ήλιο του Έρωτα* όπου ο Σερντάρης από την αρχή κατάλαβε την αγωνία μου και μου συμπαραστάθηκε. Όταν μου ανέθεσε αυτό τον πολύ σημαντικό και πολυεδρικό ρόλο, ήξερε ότι έπαιρνε ένα ρίσκο αλλά δε μου το είπε ποτέ. Εγώ όμως το καταλάβαινα... Με βοήθησε, μου παραστάθηκε και τε-

λικά πιστεύω ότι τα καταφέραμε καλά... Ξέρετε ο ηθοποιός μπορεί να έχει πάντα τις αμφιβολίες του αλλά όταν πάει καλά το νοιώθει...

[...] Ο Ταγματάρχης Κωνσταντακάτος που υποδύομαι είναι ένας ρόλος με συνεχείς ανατροπές του χαρακτήρα του και βρίσκεται αντιμέτωπος με διαψεύσεις αυτού που πιστεύει τη στιγμή που πρέπει να παίρνει σημαντικές αποφάσεις. Είναι ένα πρόσωπο που μάχεται ενάντια στη μοίρα του, είναι ουσιαστικά ένα τραγικό πρόσωπο. Η προσέγγιση ενός τέτοιου ήρωα απαιτεί ψυχικό μόχθο που δεν μπορεί να περιγραφεί... Κάποια στοιχεία υπάρχουν πάντα αλλά και αν δεν υπάρχουν ο ηθοποιός πρέπει να τα εφεύρει ή και να τα κατασκευάσει και να τα βιώσει... Για αυτό σας είπα ότι χρειάζεται ψυχικός μόχθος... δεν είναι εύκολο να βιώνεις αυτές τις καταστάσεις. Εγώ βασίστηκα στο δοκίμιο του Γιώργου Χειμωνά «Επαίνος για τον άνδρα» που λέει: Ανδιωτελής, αθώος αλλά ευφυής, εύπιστος με τη θέλησή του, εύθραυστος και χωρίς – σε αντίθεση με τη γυναίκα – να επιζητεί του θρυμματισμού του, από γεννήσεως ανυπεράσπιστος, γιατί η φύση, του πήρε πίσω όλα τα όπλα του, έμεινε πάντα πολεμστής άοπλος και με χίλιους τρόπους γενναίος, έχοντάς τα όλα αντίφαση και πολύ αντίφαση τη γυναίκα αγάπησε... Στη δική μου φαντασία αυτός ήταν ο ταγματάρχης που υποδύθηκα.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρητάς

Το τάμα

του Ανδρέα Παντζή

Ο Ευαγόρας ξεκινάει με τα πόδια ένα ταξίδι από τη μια μεριά της Κύπρου στην άλλη, για να εκπληρώσει το τάμα του στον Απόστολο Ανδρέα. Ο Άγιος του έδωσε επιτέλους τον πολυπόθητο γιο και ο Ευαγόρας, ένας άνθρωπος που πιστεύει βαθιά χωρίς να υπολογίζει καμιά δυσκολία είναι αποφασισμένος να τα καταφέρει. Στο δρόμο πολλές δυσκολίες θα εμφανιστούν, σε πολλές αμαρτίες θα υποπέσει, θα ερωτευτεί για πρώτη φορά ουσιαστικά και πάνω απ' όλα θα αναρωτηθεί κατά πόσο όλα αυτά αξίζουν.

Μετά τα βραβεία για τη *Σφαγή του κόκορα* ο Ανδρέας Πάντζης επιστέφει δυναμικά με μια μεγάλη παραγωγή, έχοντας και πάλι για πρωταγωνιστές του το Γιώργο Χωραφά, που επωμίζεται και όλο το βάρος της ταινίας, και τη Βαλέρια Γκολίνο.

Μια δυνατή ιστορία για την πίστη και την κατάρρευση της ουτοπίας.

B.P.

Παρασκευή 18 Νοεμβρίου, Cine Τύκης Κανελλόπουλος, 19:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Για την πίστη στην Ουτοπία

Ανδρέας Πάντζης, σκηνοθέτης

Πως προέκυψε η ιδέα για την ταινία; Υπήρξε κάποιο ιδιαίτερο ερέθισμα;

Το 1989 ήμουν προσκεκλημένος της πολιτιστικής υπηρεσίας του υπουργείου εξωτερικών της Δυτικής Γερμανίας, DAAD, έζησα στο Βερολίνο τρία χρόνια και ήμουν εκεί όταν έπεσε το τείχος. Σήκωσαν το μπλόκ οι γερανοί και περάσαμε μέσα απ' τις λάσπες στο Ανατολικό Βερολίνο. Οι Ανατολικογερμανοί συνοριακοί φρουροί μας έδωσαν πράσινες κάρτες από συνήθεια, τις οποίες θα έπρεπε να τις επιστρέψουμε βγαίνοντας απ' την Ανατολική Γερμανία. Αυτή την κάρτα εγώ δεν την επέστρεψα ποτέ, την έχω ακόμη. Αυτή η κάρτα ήταν η ληξιαρχική πράξη της πτώσης του σοσιαλισμού, ουσιαστικά της Ουτοπίας. Περνώντας τις πύλες του Βραδεμβούργου και μπαίνοντας και πάλι στο Δυτικό Βερολίνο, ήταν λοιπόν για μένα φανερό, ότι ο κόσμος είχε αλλάξει. Η ουσιαστική αλλαγή ήταν η κατάρρευση της Ουτοπίας. Αν για τη μητέρα μου που πιστεύει, ουτοπία είναι ο Ουράνιος παράδεισος, για μένα θα ήταν ο επίγειος σοσιαλισμός. Μοναδική πίστη του ανθρώπου τώρα στην επικρατήσασα κοινωνία της αγοράς θα ήταν το χρήμα. Άρχισε μέσα μου να γεννιέται η ιδέα να κάνω μια ταινία για την πίστη. Κατέληξα στην εποχή, που θα έπρεπε να ήταν το '40, μια εποχή που η πίστη ήταν εντονότερη, γεννήθηκε ο ήρωάς μου και ολοκληρώθηκε μέσα από έρευνα και συνεντεύξεις με ανθρώπους που ζούσαν στις περιοχές της χερσονήσου της Καρπασίας (που τώρα είναι κατεχόμενη), του τελευταίου κομματιού του ταξιδιού του Ευαγόρα.

Θα μπορούσαμε να περιγράψουμε την ταινία σας σαν μια Οδύσσεια στην Κύπρο κατά τη διάρκεια του πολέμου;

Δε θα τη χαρακτηρίζα ως Οδύσσεια, αλλά το κείμενο πλέον δε μου ανήκει. Είναι ένα ανοιχτό κείμενο και είμαι εξαιρετικά επίμονος στο να κάνω ταινίες που είναι ανοιχτές και οι οποίες να δέχονται διαφορετικές ερμηνείες. Προσκαλώ πάντα το θεατή σε διάλογο και συν-δημιουργία. Αν λοιπόν θεωρήσεις ότι είναι μια Οδύσσεια, για μένα είναι δώρο γιατί ο ίδιος γίνεται συν-δημιουργός. Για μένα είναι ένα οδοιπορικό στο χώρο και το χρόνο. Ο τελευταίος πάντως σύντροφος του Ευαγόρα ονομάζεται Οδυσσέας και μέσα από το δικό του οδοιπορικό στο χώρο και το χρόνο υπάρχει μια μικρή Οδύσσεια. Όλη η περιπέτεια του σύγχρονου ελληνικού έθνους βρίσκεται σ' αυτήν την τελευταία αφήγηση του Ευαγόρα, που ξεκινάει το 1914 και τελειώνει το

1974. Είναι μια γενική ιστορία που εμπεριέχεται στην ειδική ιστορία του Ευαγόρα. Είναι δηλαδή μια διαλεκτική ανάμεσα στο γενικό και το ειδικό.

Συnergάζεστε ξανά τόσο με το Γιώργο Χωραφά όσο και με τη Βαλέρια Γκολίνο. Κατά τη συγγραφή του σεναρίου τους είχατε στο μυαλό

σας; Πως ήταν η συνεργασία μαζί τους;

Πράγματι τους είχα στο μυαλό μου γιατί και με το Γιώργο είχα μια άριστη συνεργασία και η Βαλέρια μου είπε ότι θέλει οπωσδήποτε να παίξει στην ταινία οπότε τα πράγματα ήταν σχετικά εύκολα. Η δουλειά μαζί τους είναι εξαιρετική και είμαστε φίλοι έχοντας βρει έναν ιδανικό τρόπο συνεργασίας. Και με τους δυο όχι μόνο εγώ τους λέω τι να κάνουν αλλά δέχομαι και τις δικές τους προτάσεις. Αυτό φαίνεται και στο αποτέλεσμα. Άλλωστε κι ο Γιώργος Χωραφάς θεωρεί το ρόλο του σ' αυτήν την ταινία, τον καλύτερο της καριέρας του.

Λόγω του ειδικού θέματος είναι μια απαιτητική παραγωγή με πολλά εξωτερικά γυρίσματα. Συναντήσατε πολλές δυσκολίες μέχρι την ολοκλήρωσή της;

Τα γυρίσματα διήρκεσαν έντεκα εβδομάδες σε δυο περιόδους. Αντιμετώπισα πολλές δυσκολίες λόγω της υποτίμησης όλων των εθνικών νομισμάτων (δραχμής, κυπριακής λίρας, γαλλικού φράγκου, βουλγαρικού λέβα) έναντι του δολαρίου. Έτσι λόγω των οικονομικών αυτών προβλημάτων τα γυρίσματα διακόπηκαν και ξανάρχισαν. Είναι άλλωστε μια παραγωγή με πάνω από χίλιους κομπάρσους (με τρεις χιλιάδες μεροκάματα και με κάποιες σκηνές να γυρίζονται δύο και τρεις μέρες), με χίλια πεντακάσια κοστουμιά. Το μεγαλύτερο πάντως πρόβλημα ήταν ότι υπήρξε οικονομικό άνοιγμα της τάξης των εκατόν πενήντα χιλιάδων δολαρίων το οποίο αναγκάστηκα να επωμιστώ εγώ. Και τούτο επειδή όλες οι πληρωμές γινόντουσαν σε δολάρια και γινόταν συνεχής εξαγωγή συναλλάγματος.

Ποια η σχέση μεταξύ της Σφαγής του κόκορα και αυτής της ταινίας;

Η *Σφαγή του κόκορα* ήταν μια ταινία για μένα, αυτή είναι μια ταινία για τον κόσμο. Εκείνη ήταν μια ταινία περισσότερο εσωστρεφής, αυτή είναι μια ταινία εξωστρεφής προς τον κόσμο και μ' ευχαριστεί που ο κόσμος ανταποκρίνεται.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρηγάς

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ο Βάσος Αργυρίδης μιλά για τη μουσική της ταινίας

[...] Με τον Πάντζη είναι η δεύτερη φορά που δουλεύουμε μαζί στον κινηματογράφο, έκανα τη μουσική και στη *Σφαγή του κόκορα* και έχουμε συνεργαστεί πολλές φορές και στο θέατρο στην Κύπρο. Υπάρχει μια μορφή επικοινωνίας μεταξύ μας, έχουμε κοινή αισθητική με την οποία αντιμετωπίζουμε τα πράγματα και επίσης αισθάνομαι ότι γνωρίζει καλά ο Ανδρέας τις απόψεις μου περί της μουσικής παρέμβασης σε μια ταινία όπως κι εγώ γνωρίζω αρκετά καλά τον τρόπο που δουλεύει. Αυτό βοηθάει πολύ τη συνεργασία μας κάθε φορά.

[...] Με τον Ανδρέα δουλεύουμε πάντα με τον ίδιο τρόπο, πρώτα διαβάζω το σενάριο, το κουβεντιάζουμε, παρακολουθώ την ίδια την ταινία λίγο πριν το τελικό μοντάζ και σχηματίζω μια ενιαία σύνθεση γι' αυτό που έχω δει και καλούμαι να ερμηνεύσω και να κάνω μουσική. Ποτέ δεν δουλεύω με αποσπασματικές σκηνές. Αντίθετα, αυτό που κάνω πάντα είναι να εντοπίσω τη μουσική γλώσσα της ταινίας, έτσι γράφονται τα θέματα μιας ενιαίας σύνθεσης και από κει και πέρα αφού υπάρχει το υλικό, γίνεται η τεχνική του επεξεργασίας με βάση της απαιτήσεις τη φόρμας και της διάρκειας, των μουσικών αναγκών της ταινίας.

[...] Το *Τάμα* είναι μια ταινία που έχει πάρα πολλή μουσική, είναι κάτι που το έχουμε συζητήσει πολλές φορές με τον Ανδρέα, απαιτεί πολλά και διαφορετικά μουσικά θέματα στις ταινίες του, είτε για να συνδέσει σκηνές, είτε για να φανερώσει πράγματα που δεν φαίνονται άμεσα.

[...] Ουσιαστικά δούλεψα με τέσσερα κύρια μοτίβα τα οποία εμφανίζονται σε διαφορετικές παραλλαγές. Την ταινία την αντιμετώπισα σαν μια μεγάλη ενιαία σύνθεση, μιλά με τους μουσικούς όρους. Και η μουσική ουσιαστικά είναι μια μεγάλη σύνθεση, σαν να είναι μια συμφωνία που αποτελείται από δεκαοκτώ-είκοσι μέρη...

[...] Και στην ταινία αυτή του Πάντζη υπάρχει ένα διάχυτο επικό στοιχείο το οποίο δίνει συχνά τη θέση του στο λυρικό κι ερωτικό στοιχείο της ταινίας. Υπάρχουν επίσης αρκετά στοιχεία συμβολισμού, στοιχεία μιας δεύτερης ανάγνωσης, δηλαδή πράγματα που δεν βλέπουμε αλλά εννοούνται ή υπονοούνται, καλά θα είναι να μείνουν κρυμμένα ή να φανερωθούν λίγο από τη μουσική ή και να φανερωθούν πολύ... όλα αυτά η μουσική προσπαθεί, τουλάχιστον, να τα υποστηρίξει...

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Ημερολόγια καταστροφών: Γιώργος Σεφέρης

του Στέλιου Χαραλαμπίδου

Ποιος είναι ο Γεώργιος Σεφέρης; Η σχολική μας μαθητεία μας έχει διδάξει ότι είναι ένας από τους δύο νομπελίστες ποιητές της χώρας. Ο Στέλιος Χαραλαμπίδου παίρνει αυτό το μαθησιακό νήμα και μας πάει παρακάτω. Μας ξεδιπλώνει μέσα από ιστορίες, από ποιητικούς στίχους την προσωπικότητα αυτού του σπουδαίου διανοητή. Χριστούγεννα του 1952. Ο Σεφέρης ταξιδεύει για Βηρυτό. Παραπλέοντας τις ακτές της Κύπρου θα προεγγίσει τον Κάβο Γάτα και το μοναστήρι του Αγίου Νικολάου και θα ακούσει για πρώτη φορά την ιστορία του ακρωτηρίου με το περίεργο όνομα. Η διήγηση της ιστορίας θα συνεπάρεται τον Σεφέρη. Τα ρομακερά φέδια που μετά από παρατεταμένη ξηρασία γέμισαν τον τόπο και οι γάτες που πήραν οι καλόγεροι για να τα εξοντώσουν θα ταξιδεύουν

στο μυαλό του και θα του προσφέρουν τον τίτλο ενός ποιήματος που θα ολοκληρωθεί χρόνια αργότερα, το 1969, και σχεδόν αμέσως θα περάσει στον χώρο του μύθου. Το 1972 ένα χρόνο μετά τον θάνατό του και είκοσι χρόνια μετά τα περιβόητα ταξιδιωτικά Χριστούγεννα του 1952 πολιτικοί κρατούμενοι της χούντας το δημοσιεύουν στον παράνομο τύπο της φυλακής. Η πράξη τους ήταν ηρωική γιατί μας άφησαν την παρακαταθήκη ότι ο Γεώργιος Σεφέρης υπήρξε ένας αντιστασιακός του πνεύματος. Στηριζόμενος στην βελούδινη φωνή του αφηγητή Δημήτρη Καταλειφού, στη μαγευτική μουσική του εγνωσμένου κύρους Νίκου Κυπουργού, ο Θάνος Λαμπρόπουλος και ο Στέλιος Χαραλαμπίδου καταθέτουν μια αξιόπιστη κινηματογραφική πρόταση.

N.P.

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 17:30

Στέλιος Χαραλαμπίδουλος, σκηνοθέτης

[...] Πάντα μου άρεσε ο Σεφέρης. Όποτε τον διάβαζα εύρισα ότι και επίκαιρος είναι και προφητικός. Κάποια στιγμή συζητήσαμε τη σκέψη να κάνουμε ένα ντοκιμαντέρ για τον Σεφέρη μιας και το 2000 ήταν έτος αφιερωμένο σε εκείνον. Βρήκαμε πολύ καλή διάθεση από την Άννα την κόρη της Μάρως Σεφέρη, κληρονόμο και κάτοχο των δικαιωμάτων του έργου του ποιητή και προχωρήσαμε τον δρόμο να γυριστεί η ταινία.

[...] Αυτό που υπάρχει και σαν οπτική μέσα στο ντοκιμαντέρ είναι ότι ο Σεφέρης είναι ένας στοχαστής. Και ένας βαθύς στοχασμός περνάει και στα ποιήματά του και στα δοκίμιά του και στα ημερολόγια του. Τα γραπτά του Σεφέρη μας βοήθησαν στη διαμόρφωση του σεναρίου ειδικά για την ποίησή του θα έλεγα ότι είναι αυτή που ανοίγει τα παράθυρα της συγκίνησης και του πιο πλούσιου στοχασμού για το εγχείρημά μας.

[...] Κάνοντας την έρευνα για το γύρισμα του ντοκιμαντέρ μελέτησα πάρα πολύ τα γραπτά και την προσωπικότητα του Σεφέρη. Πάντα βέβαια υπάρχει το ενδεχόμενο της παρανόησης, της παρερμηνείας. Πιστεύω ότι ο Σεφέρης ήταν ένας άνθρωπος που απέφευγε την συναισθηματική έκφραση, χωρίς να σημαίνει αυτό ότι δεν υπήρχε συναίσθημα στην ποίησή του, θα έλεγα ότι περισσότερο αναζητούσε να φτάσει στη συγκίνηση περνώντας από την σκέψη.

Θάνος Λαμπρόπουλος, παραγωγός

[...] Ο ρόλος του παραγωγού είναι πολύ δημιουργικός. Αυτό που είναι άχαρα είναι η παρεξήγηση ότι ο παραγωγός είναι ο άνθρωπος ο οποίος σχετίζεται άμεσα και αποκλειστικά μόνο με τα χρήματα. Είναι μια ιδιότητα πολύ δημιουργική, άλλωστε εγώ προσωπικά και η εταιρία μας ο «Περίπλους» υποστηρίζει μια αντίληψη για την ανεξάρτητη παραγωγή θα έλεγα πολύ διαφορετική απ' αυτή που κυριαρχεί στον ελληνικό χώρο. Και το εννοώ γιατί και εγώ προέρχομαι από το σινεμά, έχω σπουδάσει, έχω κάνει σκηνοθεσία, έχω μπει στην παραγωγή γιατί πιστεύω ότι πρέπει να υποστηρίξουμε τις δικές μας ιδέες με τον καλύτερο δυνατό τρόπο και πιστεύω στη συνεργασία σκηνοθέτη, σεναριογράφου, τεχνικών και παραγωγού αφού η εταιρία μας απαρτίζεται από έναν παραγωγό, ένα σκηνοθέτη και ένα διευθυντή φωτογραφίας.

[...] Έχουμε κάνει πολλά πράγματα μέχρι τώρα. Πάντα όλες μας οι δουλειές κατάφεραν με επιμονή και προσπάθεια να βρουν διανομή στο εξωτερικό, να πουληθούν σε τηλεοράσεις, να βγούν σε κινηματογραφικές αίθουσες και να έχουν γραφεία διανομής. Έτσι λοιπόν συζητάμε με μια γαλλική εταιρία που δίνει και την προηγούμενη ταινία μας να αναλάβει αυτή την παγκόσμια διανομή της ταινίας σε τηλεόραση και κινηματογράφο. Πιστεύουμε ότι πράγματι ο Σεφέρης αφορά ένα ευρωπαϊκό κοινό. Αυτό είναι το επόμενο βήμα μας, αυτή τη στιγμή η προσπάθεια μας έχει συγκεντρωθεί στο να μπορέσει το ντοκιμαντέρ να βγει σε κινηματογραφική διανομή στην Ελλάδα εξαντλώντας τα εθνικά όρια.

Συνεντεύξεις: Νίκος Πουρλιάρος

Μπραζιλέρο

του Σωτήρη Γκορίτσα

Βασίλης Αρβανιτάκης μοιάζει να έχει μια καλή τακτοποιημένη ζωή. Ευκατάστατος παράγοντας μιας επαγγελματικής πόλης ζει με τη γυναίκα του και το γιο του, έχει και μια φιλενάδα, γενικά όλα του πάνε σχετικά καλά. Ώσπου δυο ελεγκτές της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ένας Ιταλός κι ένας Ολλανδός, έρχονται για να ελέγξουν την υπόθεση μιας επιδότησης που είχε πάρει για ένα πολιτιστικό κέντρο. Τα χρήματα όμως είχαν δοθεί για την απόκτηση ενός Βραζιλιάνου ποδοσφαιριστή της ομάδας - εξ ου και το παρατσούκλι του Αρβανιτάκη Μπραζιλέρο - και το πολιτιστικό κέντρο φυσικά δεν υπάρχει. Ο Αρβανιτάκης για πρώτη φορά απειλημένος θα προσπαθήσει με τη γνωστή ελληνική πονηριά να ξεγελάσει τους ελεγκτές, αλλά και θα προσπαθήσει να σώσει το γάμο του. Ο Σωτήρης Γκορίτσας επιστρέφει με μια ιστορία που σχολιάζει και πάλι τη σχέση του Έλληνα με τον ευρωπαϊκό του περίγυρο επεκτείνοντας τους προβληματισμούς του που ξεκίνησε με το Βαλκανιζατέ, έχοντας και πάλι το Στέλιο Μάινα στον πρωταγωνιστικό ρόλο και το Νίκο Πορτοκάλου στη μουσική.

B.P.

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 13:30

Σωτήρης Γκορίτσας, σκηνοθέτης

[...] Κάποια εγκαταλελειμμένα ημιτελή κτίρια που έβλεπα διάσπαρτα μέσα σε χωράφια, όταν ταξίδευα στην ελληνική επαρχία, ήταν το ερέθισμα για την ταινία. Με ενδιέφερε πολύ να μάθω την ιστορία, τους καβγάδες, τις χαρές και τις ατελείωτες συζητήσεις των ανθρώπων, που τα ξεκίνησαν και πώς αυτό που ξεκίνησε με τόση ορμή και όνειρα, κατέληξε σήμερα να είναι τέσσερις κολλώνες μπετόν στη μέση του πουθενά, που πάνω τους διαβάζεις περίεργα συνθήματα για τον Ολύμπιακό, την Αννούλα ή τον UCK.

[...] Ένα από τα βασικά θέματα της ταινίας είναι η δυσκολία της επικοινωνίας μεταξύ Ελλήνων και Ευρωπαίων. Ήταν λοιπόν κι ένα στοιχείο για μένα τον ίδιο, να δω πως θα καταφέρουν Έλληνες σκηνοθέτες, ηθοποιοί και συνεργείο, να συνεννοηθούν με έναν Ιταλό κι έναν Γερμανό ηθοποιό στο να γυρίσουν μια ταινία. Βέβαια και οι δύο τους εκτός από καλοί ηθοποιοί ήταν κι έξυπνοι άνθρωποι, άρα διαθέσιμοι να καταλάβουν και να μπουν μέσα στο πολύχρωμο παζλ που ξετυλιγόταν μπρος τους. Ακριβώς λοιπόν, επειδή δεν ήταν αδιάφοροι, είχαμε και αρκετές συγκρούσεις, ειδικά με το Γερμανό. Εκτίμησα όμως, πολύ αυτήν την διάθεση κόντρας του, διότι εκτός του ότι οι αντιρρήσεις του είχαν βάση, για τη δική του βέβαια οπτική, με βοήθησαν κι εμένα στο να βρω το γιατί το θέλω έτσι ακριβώς. Αυτός δεν είναι εξ' άλλου και ο ορισμός μιας ζωντανής σχέσης;

Στέλιος Μάινας, ηθοποιός

[...] Οι πρόβες είναι κι αυτό μέσα στη διαδικασία προετοιμασίας, απαραίτητο στοιχείο για να κατέβεις στο στίβο με καθαρές προθέσεις και ανοιχτός, για ό,τι καινούργιο συμβεί. Ο Σωτήρης είναι οπαδός της πρόβας, για να καταλάβετε, πήγαμε στο Βερολίνο για Σαββατοκύριακο πρόβας, ενώ ο Μαρσεκότι ερχόταν από Μιλάνο, και ο Μπέκ από Μόναχο, κάτι σαν τριμερής διάσκεψη δηλαδή.

[...] Λίγο πολύ ο Βασίλης Αρβανιτάκης, διαθέτει κάποια από τα χαρακτηριστικά του νεοέλληνα, και κυρίως την αγωνία του, να τα προλάβει όλα. Είμαστε μέσα σ' όλα, έχουμε άποψη για τα πάντα. Τώρα για απόδοση, ξέρετε ο ηθοποιός δεν είναι ποτέ ευχαριστημένος από το αποτέλεσμα, πάντα λες βλέποντας την ταινία, φτου σου, αυτό θα μπορούσα να το κάνω καλύτερα... δεν είμαι απ' τους ανθρώπους που αυτοθαυμάζομαι, χωρίς ίχνος ηττοπάθειας.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρητάς

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ο Νίκος Κυπουργός μιλά

για τη μουσική της ταινίας

[...] Στις ταινίες ντοκιμαντέρ γενικά δεν υπάρχει συχνά, εκ των πραγμάτων, το περιθώριο να κάνεις κινηματογραφική χρήση της μουσικής, να παίξεις μουσικά με καταστάσεις ψυχολογικές, με υπόγεια νήματα που εξελίσσονται καθώς προχωρά η ταινία. Σε δραματοποιημένα βέβαια ντοκιμαντέρ, όπως ήταν το ROM ή το Aenigma est ή και τώρα στα Ημερολόγια καταστροφών, αυτή η δυνατότητα υπάρχει...

[...] Το ζητούμενο στην ταινία για τον Σεφέρη ήταν να βρεθούν εκείνα τα θέματα και οι παραλλαγές τους που θα βοηθούσαν τη δομή της ταινίας. Δεν έχουμε υπερ-χρήση της μουσικής, υπάρχει μουσική εκεί που πραγματικά χρειαζόταν να ξεκαθαριστούν δομικά κάποια θέματα. Ας πούμε το θέμα της μνήμης, το θέμα του ταξιδιού, το θέμα της θάλασσας, είναι κάποια πράγματα που καθώς επανέρχονται στην ταινία, η μουσική μπορεί να ξεκαθαρίσει τα υπόγεια νήματά τους, μπορεί να συνδράμει κι εκείνη στην αποσαφήνισή τους. Και επίσης η μουσική κάποτε είναι χρήσιμη για να τονίσει μια στιγμή συγκίνησης, να δηλώσει σε κάποιο πιο στατικό πλάνο μια άλλη υπόσταση, αλλά υπό τον όρο ότι κάτι τέτοιο όχι μόνο δεν είναι ξεκρέμαστο μες στην ταινία αλλά έχει κάποια σχέση με κάτι που προηγήθηκε και οδηγεί κάπου αλλού...

Ο Νίκος Πορτοκάλου μιλά

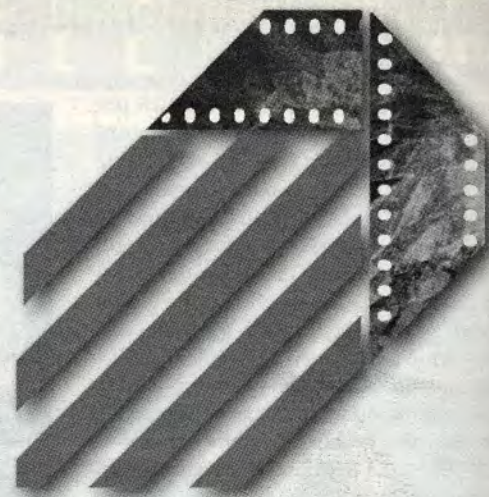
για τη μουσική της ταινίας

[...] Αυτό που μ'αρέσει στις ταινίες του Γκορίτσα είναι ότι αφηγείται μια πολύ απλή ιστορία η οποία έχει έναν συμβολισμό που είτε τον συνειδητοποιήσεις, είτε όχι, αυτός κάνει τη δουλειά του, από κάτω, στο δεύτερο επίπεδο, χωρίς όμως η ταινία να κραυγάζει, ε, κοιτάξτε εδώ υπάρχει συμβολισμός... Οι ταινίες του Σωτήρη για μένα είναι πολύ ενδιαφέρουσες γιατί δεν είναι δήθεν ποιητικές ταινίες, ούτε είναι τα εσώψυχα κάποιου καλλιτέχνη, είναι κανονικές ιστορίες κανονικών ανθρώπων. Όταν διάβασα την ιστορία του Μπραζιλέρο αυτό που αυθόρμητα μου ήρθε στο νου ήταν οι δύο κόσμοι, της παλιάς Ελλάδας με τα παραδοσιακά όργανα, την κρητική λύρα, το κανονάκι, τον τζουρά, τις φλογέρες κι απ' την άλλη ο πιο σύγχρονος ήχος που ακούμε αυτή τη στιγμή στην Ευρώπη, ο ηλεκτρονικός ήχος. Αυτό που φανταζόμουν όταν διάβαζα το σενάριο ήταν αυτοί οι δυο κόσμοι, οι δυο ήχοι να ξεκινούν χωριστά και να ενώνονται όσο προχωρά η ταινία... Έτσι για παράδειγμα προέκυψε το θέμα που το ονόμασα «σούστα ρέιβ», ενώνοντας τους δυο κόσμους της ταινίας σε ένα μουσικό θέμα. Έτσι προέκυψε γενικά και το μουσικό ύφος της ταινίας που έχει στοιχεία από την δικιά μας παραδοσιακή αλλά και την σύγχρονη ηλεκτρονική μουσική...

Συνεντεύξεις: Αναστασία Γρηγοριάδου

Πέρα από τα σύνορα
κινηματογραφική πολιτική στην Ευρώπη και τον κόσμο

- SEE Cinema Network, το Κινηματογραφικό Δίκτυο της ΝΑ Ευρώπης
- διεθνή συνέδρια και εργαστήρια
- συναντήσεις και συνεργασίες

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Δίπλα στους νέους
κινηματογραφιστές
για το μέλλον της ελληνικής κινηματογραφίας

- χρηματοδοτικά προγράμματα
- διακρίσεις-κίνητρα
- βραβεία
- υποτροφίες

Filmcenter

το εναλλακτικό δίκτυο αιθουσών

- Απόλλων, Άστρον, Τριανόν, Πι Παλαί, Αφεία
- ελληνικός και ξένος ποιοτικός κινηματογράφος
- πολιτιστικές εκδηλώσεις

Επικοινωνία
με τους επαγγελματίες και το κοινό

- περιοδικό *EKΚεντρικά*
- περιοδικό *GFC-Hellas Film*
- δικτυακός τόπος www.gfc.gr
- κατάλογοι ταινιών
- μονογραφίες σκηνοθετών
- ειδικές εκδόσεις

Ενίσχυση της ελληνικής
κινηματογραφίας
για τη δημιουργία και την ανάπτυξη

- χρηματοδοτικά προγράμματα για ταινίες μεγάλου και μικρού μήκους, ντοκιμαντέρ, κινούμενα σχέδια, ταινίες για παιδιά και νέους
- εργαστήριο σεναρίου
- στήριξη της ανεξάρτητης παραγωγής και του Έλληνα δημιουργού

Προώθηση της ελληνικής ταινίας
στην Ελλάδα και το εξωτερικό

- προώθηση και διαφημιστική προβολή
- υποστήριξη της διανομής στις αίθουσες
- πωλήσεις στην Ελλάδα και τις διεθνείς αγορές
- προβολή και προώθηση στα διεθνή φεστιβάλ
- αξιοποίηση ευρωπαϊκών προγραμμάτων
- οργάνωση αφιερωμάτων, αναδρομών και εκδηλώσεων

στηρίζοντας τον ελληνικό κινηματογράφο

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Πανεπιστημίου 10, 10671 Αθήνα • Τηλ. 010-3631733, 010-3634586, Fax: 010-3614336 • www.gfc.gr • e-mail: info@gfc.gr

ΨΗΦΙΑΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ & ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΤΗΤΑ

Πέμπτη 15 & Παρασκευή 16 Νοεμβρίου • Αποθήκη 1, Cine Τζον Κασσαβέτης

Ημέρα δεύτερη (16.11.01), από τις 12.00 μέχρι τις 15.00 - Συμπόσιο

«Τεχνική παρουσίαση του Digital Cinema:

Πώς επηρεάζεται η παραγωγή και η διανομή ταινιών»

1. Εισηγήσεις

- Julius Friede, εκπρόσωπος των εργαστηρίων Eclair
- Richard Hartley, εκπρόσωπος της εταιρείας Grass Valley Group
- Βασίλης Κυριαζής, ηλεκτρολόγος-μηχανικός, Διευθυντής Οπτικοακουστικών Συστημάτων της Telmaco
- Νίκος Λυμπερόπουλος, καθηγητής Πολυτεχνικής Σχολής, Τμήμα Ηλεκτρολόγων-Μηχανικών, Πανεπιστήμιο Πατρών
- Keith Morris, Διευθυντής μάρκετινγκ της εταιρείας Barco
- Κώστας Χασομέρης, καθηγητής Πολυτεχνικής Σχολής, Τμήμα Ηλεκτρολόγων-Μηχανικών, Πανεπιστήμιο Πατρών

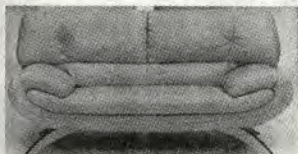
2. Η διαφορά της εικόνας μεταξύ φιλμ και Digital Cinema

Θα προβληθεί απόσπασμα της ταινίας του Ν. Παναγιωτόπουλου *Αυτή η νύχτα μένει*. Η επεξεργασία της εικόνας έγινε στα εργαστήρια Eclair.

Κατά τη διάρκεια του συμποσίου, το Φεστιβάλ θα είναι σε ζωντανή και αμφίδρομη οπτικοακουστική σύνδεση (teleconference) με το Πανεπιστήμιο Πατρών. Καθηγητές και φοιτητές του Πανεπιστημίου Πατρών θα συμμετάσχουν από απόσταση στην εκδήλωση, ενώ θα κληθούν επίσης να συμμετάσχουν εκπρόσωποι της πανεπιστημιακής και φοιτητικής κοινότητας της Θεσσαλονίκης. Με τη ζωντανή σύνδεση θα αναδειχθούν περαιτέρω οι δυνατότητες του συστήματος προβολής Digital Cinema, με το οποίο μπορεί να επιτευχθεί προβολή από απόσταση μέσω δορυφόρου. Η εγκατάσταση θα υλοποιηθεί με τη βοήθεια του Πανεπιστημίου Πατρών, της NETConnect S.A., και του ΟΤΕ.

εσείς

που περνάτε τις περισσότερες ώρες σας?

στον καναπέ?

στο ζρεββάνι?

στο γραφείο?

στον κήπο?

στη σαλόνια-εστία?

Όπου κι αν περνάτε τις περισσότερες ώρες σας βρίσκεστε μαζί με ένα έπιμο **δεξίς** από τα πολυκατοστήματα οικιστικού & επαγγελματικού επιπέδου που είναι μαζί σας παντού.

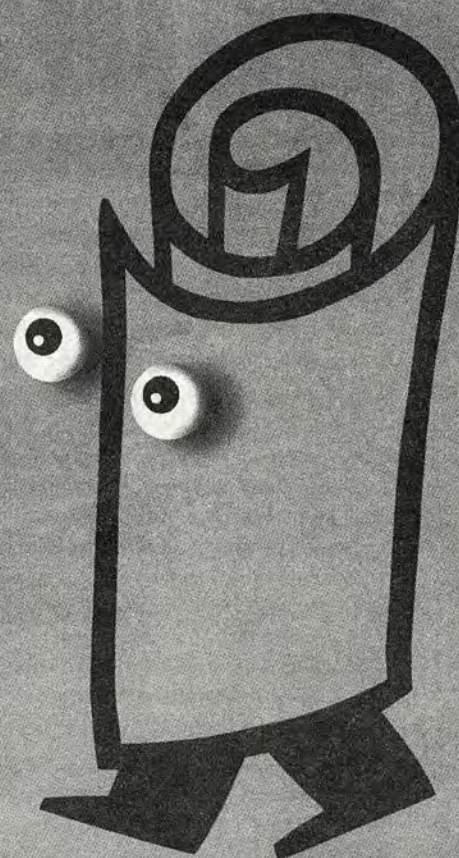
**Τώρα & 10
άτοκες δόσεις**

DESIGN BUSINESS & HOME

δεξίς

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ ΕΠΙΠΛΟ
ΚΑΤΟΙΚΙΑ
ΓΡΑΦΕΙΟ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Μοναστηρίου 105, Τηλ. 031 516.006
ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ - ΒΕΡΟΙΑ - ΣΚΟΠΙΑ - www.thesis.com.gr

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ '01
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΔΥΟ ΒΙΒΛΙΩΝ ΓΙΑ ΤΟ DESIGN
ΛΙΜΑΝΙ-Festival Centre / ΩΡΑ: 18.00

Οι εκδόσεις "Ελληνικά Γράμματα" σας προσκαλούν στην παρουσίαση των βιβλίων του Δημήτρη Θ. Αρβανίτη "Αφίσες" και "Cutting Edge - Θέσεις για το design" που εντάσσονται στη σειρά "ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΡΑΦΙΣΤΕΣ". Η παρουσίαση θα γίνει στο Festival Centre στο Λιμάνι, την Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, στις 6 το απόγευμα.

Ελληνικά **art & design**
γράμματα

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

**Drei Sterne
Mostly Martha**
Sandra Nettelbeck
(Germany, 2001)

In Sandra Nettelbeck's *Mostly Martha*, we see how a child's joyful smile can change a lonely adult's life. The film is a sweet but serious look at how a single woman's world is transformed when she opens her heart and home to a little girl.

Martha is the chef at a small gourmet restaurant in Hamburg who, in her own obsessive but charming way, creates mini-masterpieces in every dish. She devotes every waking hour to her work and her shyness keeps her from breaking out of her monotonous routine or meeting new people. When her sister dies in an accident, however, she is compelled to adopt Lina, her eight-year-old niece. Martha's life changes in an instant: not only is she faced with adjusting to her new parental role, but she must also find inspired ways to deal with Lina's grief over the loss of her mother. Surprisingly, help comes from Mario, Martha's new Italian sous-chef - and erstwhile rival - who begins to visit Martha and Lina, doing all that he can to cheer them up with jokes and elaborate meals. Just as the trio returns to a stage of normalcy in their lives, Lina's erratic father - long since presumed missing - arrives, announcing that he wants to take Lina back to Italy with him. Having grown to love Lina and her own role as the girl's protector, Martha is faced with a difficult dilemma. Nettelbeck's direction gives the film a lively feel that nonetheless treats the character's emotional development with a great deal of patience and understanding. As Lina, Maxime Foerste is adorable and reserved as she works through her character's grief. Martina Gedeck endows Martha with humility and charm, taking us on a journey from total isolation to a real love of life - including both its inescapable heartaches and unexpected joys.

Dimitri Eipidis

Σήμερα στο 10 στα 10

11:30 - Η Maria Speth (Οι Μέρες Ανάμεσα, Γερμανία) συναντά τον Κώστα Κρομμύδα.

13:30 - Ο Tomaz Tomson (Σιωπηλή Καταγίδα / Siller Sturm, Γερμανία) συναντά τον Γιώργο Πυρπασσόπουλο.

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Ιστορίες διχασμού και εγκυμοσύνης Misime se promahat

του Γιαν Χρέμπεκ (Τσεχία, 2000)

Η ταινία εκτυλίσσεται σε μια μικρή πόλη της Τσεχίας το 1943, με κεντρικούς ήρωες ένα ζευγάρι χωρίς παιδιά, τον Γιόζεφ και τη Μαρί, που είναι σχετικά απαθείς προς τη γερμανική κατοχή, ώσπου ο Γιόζεφ βρίσκει έναν παλιό του γείτονα, τον εβραίο Ντάβιντ, που έχει μόλις δραπετεύσει από το στρατόπεδο συγκέντρωσης του Τερέζινστατ. Ο Γιόζεφ, με τη βοήθεια της Μαρί, του φτιάχνουν μια κρυψώνα στο πατάρι του σπιτιού τους. Το ζευγάρι ανησυχεί για τον καλύτερό τους φίλο, Χορστ, ο οποίος συνεργάζεται με τους Γερμανούς και ποθεί τη Μαρί. Όταν εκείνη τον αποκρούει, ο Χορστ αποφασίζει να εκδικηθεί, υποχρεώνοντάς τους να φιλοξενήσουν έναν υψηλόβαθμο Ναζί στο δωμάτιο που προόριζαν για παιδικό, και βάζοντας έτσι σε κίνδυνο και το ζευγάρι και τον Ντάβιντ.

3x3 Jan Hřebejk - Cine Tzon Κασσώβτης, 15:00

Τι ώρα είναι εκεί; / Ni nei pien chi tien

του Τσάι Μινγκ Λιανγκ (Ταϊβάν/Γαλλία, 2001)

Ο Hsiao-Kang πουλάει ρολόγια στους δρόμους της Ταϊπέι. Λίγες μέρες μετά τον θάνατο του πατέρα του συναντά την Shiang-Chyi, που φεύγει την επομένη για το Παρίσι. Σε μια προσπάθεια να γεφυρώσει την απόσταση ανάμεσά τους βάζει όλα τα ρολόγια του σε ώρα Παρισιού. Η ταινία απέσπασε το Μεγάλο Βραβείο Τεχνικής στο φετινό Φεστιβάλ Καννών.

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 15:30

Γειά σου Τερέσκα / Czesz Tereska

του Ρόμπερτ Γκλίσκι (Πολωνία, 2000)

Η Tereska είναι ένα κορίτσι που έχει ανάγκη από συναισθήματα αλλά δεν μπορεί να τα βρει ούτε στο σπίτι ούτε στο σχολείο. Κανένας δεν της δι-

νει σημασία και εκείνη νοιώθει ότι δεν την θέλει κανείς. Η φίλη της την αντιμετωπίζει αφ' υψηλού και ο κόσμος των αγοριών είναι γι' αυτήν απρόσιτος. Ψάχνει την ολοκλήρωσή της στο τραγούδι, όπου όμως αποτυχαίνει. Βρίσκει καταφύγιο σε μια φίλη μ' έναν ανάπηρο πορτιέρη, τον Edzio. Η ταινία κέρδισε το ειδικό βραβείο της κριτικής επιτροπής στο φεστιβάλ του Κάρλοβου Βάρυ.

Διεθνής Επιλογή - Cine Tzon Κασσώβτης, 17:30

Σκυλίσιες μέρες / Hundstage

του Ούλριχ Ζάιντλ (Αυστρία, 2001)

Σαββατοκύριακο στα προάστια της Βιέννης. Έξι ιστορίες διαπλέκονται μεταξύ τους: ένας τύπος που κάνει ωτοστόπ, ένας ασφαλιστής, ένα διαζευγμένο ζευγάρι, μια δασκάλα, ο εραστής της και ο φίλος του, και ένα νέο κορίτσι και ο ζηλιάρης φίλος της. Τις νύχτες βασιλεύει το ποτό, το σεξ και η βία. Μέρες πλημμυρισμένες από μια αισθησιακή αγάπη, μια λαχτάρα για αγάπη, η ζωή στην πιο εύθραυστη και εσωτερική της κατάσταση.

Διεθνής Επιλογή - Cine Tzon Κασσώβτης, 18:00

Μάρθα / Drei Sterne

της Σάντρα Νέφελμπεκ (Γερμανία, 2001)

Ο Τσεν Χαντόνγκ είναι γιος υψηλόβαθμου στελέχους της κυβέρνησης και ιδιοκτήτης μιας αναπτυσσόμενης εμπορικής εταιρείας. Ο Λαν Γιου είναι ένας νεαρός από την επαρχία, που έχει έρθει στο Πεκίνο για να σπουδάσει αρχιτεκτονική. Αντιμετωπίζοντας σοβαρό οικονομικό πρόβλημα, είναι πρόθυμος να κάνει οτιδήποτε για να βγάλει χρήματα. Ο Χαντόνγκ συναντά τον Λαν Γιου και τον μυεί στον ομοφυλοφιλικό έρωτα.

Νέο Γερμανικό Σινεμά - Cine Tzon Κασσώβτης, 20:00

Παιχνίδια με το χρόνο

Οι νταήδες / Bully

του Λάρι Κλαρκ (ΗΠΑ, 2001)

Ο Bobby και ο Marty είναι δυο έφηβοι που παίρνουν ναρκωτικά, κλέβουν χρήματα από τους ομοφυλόφιλους και πουλούν τηλεφωνικά σεξ. Κάποια στιγμή συναντιούνται με την όμορφη Ali και την ευαίσθητη Lisa. Η Ali εξευτελιζεται από τον Bobby, ενώ η Lisa ερωτεύεται τον Marty. Ο Bobby βιάζει την Ali και η έγκυος Lisa πεύθει τον Marty να τον σκοτώσει...

Αμερικανοί Ανεξάρτητοι - Π. Ζάννας, 20:30

Σύντομο πέρασμα / Brève traversée

της Κατρίν Μπρεϊγιά (Γαλλία, 2001)

Ο έφηβος Thomas συναντά στο φέρι-μποτ την 30χρονη Alice. Η Alice ξεκινά το παιχνίδι της αποπλάνησης και ο Thomas παίρνει την πρωτοβουλία. Εκείνη αρχικά κάνει πίσω, έπειτα υποχωρεί και του δίνεται. Καθώς το φέρι φτάνει στο Πόρτσμουθ εκείνη υπόσχεται να τον περιμένει. Όμως λίγο αργότερα εξαφανίζεται.

Νέος Γαλλικός Κινηματογράφος - Π. Ζάννας, 23:00

Robert Glinski

Ποιος είναι
Ένοχος για
την Παιδική
Εγκληματικότητα;

Ο Ρόμπερτ Γκλίσκι γεννήθηκε το 1952. Σπούδασε σκηνοθεσία, τηλεόραση, θέατρο στη Βαρσοβία. Γύρισε μια σειρά από ντοκιμαντέρ και σκηνοθέτησε αρκετά θεατρικά έργα. Σκηνοθετεί μεγάλου μήκους ταινίες από το 1983 και με το *Γειά σου Τερέσκα* κέρδισε το βραβείο *Fipresci* στο φεστιβάλ του Κάρλοβι Βάρυ και το βραβείο Καλύτερης Πολωνικής Ταινίας της χρονιάς.

Πώς ξεκινήσατε να δουλεύετε την ιστορία της Τερέσκα;

Ήθελα να κάνω μια ιστορία για το πρόβλημα της εφηβικής εγκληματικότητας. Κάτι που μεγαλώνει διαρκώς στην Πολωνία. Ήταν μεγάλο θέμα στην πολωνική τηλεόραση και τις εφημερίδες πριν από μερικά χρόνια. Είμαστε συνηθισμένοι στο γεγονός πως κάποιος φτάνει στο σημείο να σκοτώσει για χρήματα, από εκδίκηση ή για λόγους ιδεολογικούς. Οι έφηβοι σήμερα σκοτώνουν χωρίς λόγο κι αυτό ήταν το ερώτημα. Φυσικά λόγος υπάρχει αλλά αυτός είναι κρυμμένος πολύ βαθιά στην ψυχολογία τους.

Γιατί επιλέξατε το ασπρόμαυρο φιλμ;

Ο κόσμος των μεγάλων συγκροτημάτων πολυκατοικιών των μεγαλουπόλεων της Πολωνίας (συγκεντρώνουν σχεδόν το 70% του πληθυσμού) έχει γκρι χρώμα. Το έγχρωμο φιλμ δίνει πάντα τον τόνο ενός χρώματος στην εικόνα. Ακόμη κι αν κινηματογραφείς για παράδειγμα ένα γκρι τοίχο φαίνεται λίγο μπλε ή λίγο πράσινο ή πορτοκαλί. Ήθελα να δείξω την πραγματικότητα και με το μαυρόασπρο φιλμ μπορούσα να το κάνω, επειδή αυτές οι περιοχές είναι απλά γκρι ή άσπρες ή μαύρες. Για τον ίδιο λόγο δεν χρησιμοποίησα μουσική στην ταινία μου. Μπορείτε να ακούσετε μουσική η οποία προέρχεται από πηγές μέσα στην εικόνα, αλλά όχι πρόσθετη μουσική που θα έβαζε κάποιο χρώμα.

Χρησιμοποιήσατε παιδιά που βρήκατε σε αναμορφωτήρια σαν ηθοποιούς.

Ο χαρακτήρας της Τερέσκα ερμηνεύεται από ένα 15χρονο κορίτσι το οποίο βρήκα σε αναμορφωτήριο και δεν είναι ας πούμε τόσο καλοσυνάτο. Έχει κάνει μερικές παράνομες πράξεις και δυστυχώς συνεχίζει να κάνει. Είμαι σε επικοινωνία μαζί της αλλά δεν θέλει να πάει στο σχολείο. Είναι μια μικρή κλέφτρα. Είναι μια πολύ δύσκολη ηλικία για να παίξει ένα παιδί σε ταινία στα 15 του χρόνια. Σε αντίθεση με τα μικρότερα παιδιά που είναι φυσικά γιατί δεν έχουν πλήρη συνείδηση του τι συμβαίνει. Αλλά ένα 15χρονο κορίτσι γνωρίζει ότι βρίσκεται μπροστά σε μια κάμερα και ότι αργότερα θα βγει στην οθόνη. Έτσι θέλει να είναι όμορφη, χαμογελάει αμήχανα βάζει μάσκες στο πρόσωπο και αυτά είναι πράγματα που σκοτώνουν την φυσικότητα.

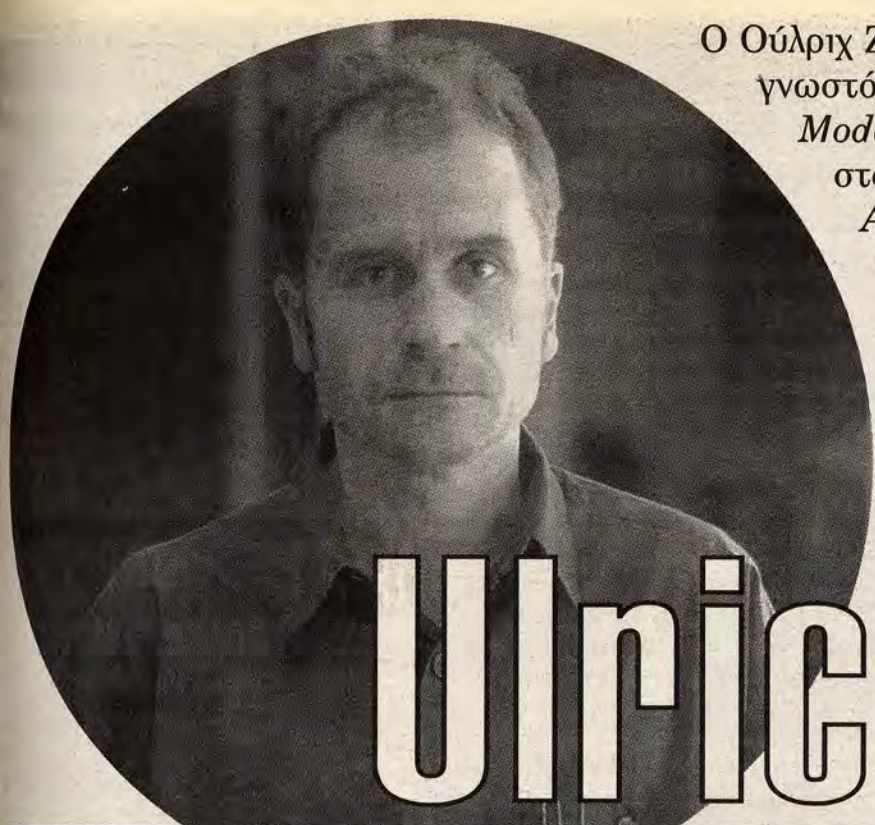
Για το ύφος της ταινίας.

Είναι η πρώτη ταινία που κάνω με ένα ύφος που να συνδυάζει στοιχεία μυθοπλασίας και ντοκιμαντέρ. Αυτό σημαίνει πως προσπάθησα να κάνω πολλά πράγματα με το ύφος του ντοκιμαντέρ. Συνήθως χρησιμοποιούσα μεγάλους φακούς και η κάμερα στεκόταν πολύ

μακριά από τους ηθοποιούς. Έτσι κάποιες σκηνές γυρίστηκαν σε κανονικές συνθήκες. Δηλαδή μονάχα οι ηθοποιοί μου γνώριζαν πως τους κινηματογραφούσα. Σε πολλές σκηνές αυτοσχεδίασα. Δηλαδή έλεγα στον ένα από τους ηθοποιούς ποιες ερωτήσεις να κάνει στο φίλο που είχε απαντήσει του κι έτσι προχωρούσαν τα γυρίσματα. Η γλώσσα που μιλούν συμπεριλαμβάνει μεγάλο μέρος από την άργκό των εφήβων στην Πολωνία. Μερικοί στην Πολωνία μου ζητήσαν να βάλω υπότιτλους!

Συνέντευξη: Χ. Καλλίτης

Ο Ούλριχ Ζάϊντλ γεννήθηκε το 1952 και ζει στην Βιέννη. Έχει γίνει παγκόσμια γνωστός για τα βραβευμένα ντοκιμαντέρ του *Good News*, *Animal Love* και *Models*. Ο γερμανός σκηνοθέτης Werner Herzog τον τοποθετεί ανάμεσα στους δέκα αγαπημένους του κινηματογραφιστές, και έχει κάνει για το *Animal Love* το εξής σχόλιο: "δεν έχω κοιτάξει ποτέ στον κινηματογράφο τόσο άμεσα την κόλαση". Το *Σκυλίσιας Ημέρες* είναι η πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία η οποία κέρδισε το Ειδικό Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής στο Φεστιβάλ Βενετίας.

Ulrich Seidl

Η Ουτοπία της Ευτυχίας και η Ελπίδα της Αναζήτησής της

Η συνέντευξη που ακολουθεί πραγματοποιήθηκε στη διάρκεια του Φεστιβάλ του Τορόντο λίγες μέρες μετά τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου για τα οποία ανέφερε: "Είναι πολύ φρικτό αυτό που συνέβη. Ωστόσο πάλι το μήνυμά δεν το πήραν οι Αμερικανοί. Το μόνο που κατάλαβαν είναι πως δεν λήφθηκαν αρκετά καλά μέτρα ασφαλείας και προστασίας. Τα βαθύτερα αίτια δεν τα ανιχνεύθηκαν. Αυτό δεν ήταν ένα χτύπημα στη δημοκρατία αλλά στο καπιταλισμό. Οι Αμερικανοί μπερδεύουν ίσως τη δημοκρατία με τον καπιταλισμό."

Πώς γεννήθηκε η ιδέα για τις *Σκυλίσιας Ημέρες*;
Δεν υπάρχει μια αρχική ιδέα για την ταινία αλλά εδώ και πολλά χρόνια μαζεύω υλικό, με παρατηρήσεις που έχω κάνει από ανθρώπους που γνώρισα ή μικρότερες ιστορίες που μου έχουν αφηγηθεί. Ό,τι μου άρεζε από τα όσα άκουγα το κατέγραφα. Μετά από χρόνια μαζεύτηκε πολύ υλικό και ιδέες από τα οποία μια μέρα άρχισα να αντλώ ιστορίες μαζί με τη γυναίκα μου, τη Βερόνικα, που συμμετείχε στη συγγραφή του σεναρίου. Αρχικά ήταν πολύ περισσότερες οι ιστορίες που γράψαμε, ήταν 14 αλλά τις μειώσαμε στις 6. Έδωσα στη συνέχεια σε αυτές τις 6 ιστορίες μια συνολική δομή για μια ταινία. Η ζέση στη ταινία είναι ένα αποφασιστικό στοιχείο στο έργο. Οι άνθρωποι υπό την επήρεια του καύσωνα συμπεριφέρονται ακραία, σαν σε κατάσταση ανάγκης, γίνονται ευερέθιστοι, επιθετικοί ή μπορούν να γίνουν παθητικοί. Δεύτερο θέμα ήταν ο κοινός τόπος, ώστε οι άνθρωποι να μπορούν καθημερινά να συναντιούνται. Έτσι προσδιόρισα την περιοχή που κινούνται σε ένα είδος νεκρού τόπου. Κάτι ανάμεσα σε αυτοκινητόδρομους και στα περίβη των αυτοκινητοδρόμων. Ο τρίτος παράγοντας ήταν ο χρόνος ο οποίος συμπίεστηκε σε ένα σαββατοκύριακο όπου οι άνθρωποι έχουν ελεύθερο χρόνο για την οικογένεια κι συμπεριφέρονται πιο ανοιχτά απ' ό,τι στην καθημερινότητά τους. Υπάρχουν λοιπόν κάποια θέματα στην ταινία τα οποία πηγάζουν πολύ πίσω, ίσως 10-20 χρόνια κι επίσης κάποια άλλα πολύ νεότερα.

Πρόκειται δηλαδή για αληθινές ιστορίες.
Ναι, έχουν όλες μια αληθινή πηγή αλλά γίνονται μυθοπλασίες. Οι χαρακτήρες που εμφανίζονται στην ταινία είναι όλοι τους βασισμένοι σε αληθινά πρόσωπα αλλά ερμηνεύονται με διαφορετικό τρόπο.

Το ζευγάρι των Ελλήνων;
Ο χαρακτήρας του Έλληνα ερμηνεύεται από Ουρουγουανό ηθοποιό, από την άλλη ο αντιπρόσωπος συναγεμίων είναι πραγματικά αντιπρόσωπος συναγεμίων.

Η βία και η ένταση στην ταινία είναι συχνά εσωτερική. Θυμίζει κάτι από το έργο του Χάνκε.
Η ηθική όμως είναι διαφορετική.

Υπάρχει επίσης έντονο το στοιχείο της απομόνωσης.
Στο δικό μου το έργο οι χαρακτήρες δρουν μέσα από μια εσωτερική απογοήτευση. Είναι απελπισμένοι επειδή δεν έχουν βρει την ευτυχία τους, ή επειδή δεν τα βρήκαν στη ζωή τους ακριβώς όπως θα ήθελαν. Δεν μας εξηγούν όμως γιατί τους ήρθαν τα πράγματα ανάποδα και δεν υπάρχει κανείς που να ευ-

θύνεται γι' αυτό. Απλά είναι μια εικόνα της κοινωνίας, για την οποία υπάρχουν πάρα πολλές αιτίες.

Σε αυτήν την εικόνα της κοινωνίας που περιγράφετε το σεξ δεν έχει σχέση με την αγάπη;

Έχει σχέση με την αγάπη αλλά ίσως όχι με την αγάπη που ο κοινός άνθρωπος κατανοεί. Βρίσκω πως η σεξουαλικότητα και η αγάπη υπάρχουν σε πολλές διαφορετικές φόρμες. Έτσι ώστε να μην μπορούμε να πούμε ότι αυτό είναι σωστό και αυτό είναι λάθος. Βρίσκω για παράδειγμα πως η σεξουαλική σχέση μεταξύ της δασκάλας και του βίαιου εραστή της, είναι αμοιβαία σχέση και ο καθένας συμμετέχει με τη θέλησή του. Δηλαδή η δασκάλα δεν μένει αναγκαστικά ή δια της βίας μαζί του. Μένει με ελεύθερη βούληση, γιατί με έναν δικό της τρόπο τον αγαπάει.

Υπάρχει μια σκηνή όπου γίνεται ομαδικός έρωτας κι αμέσως μετά βλέπουμε το ζευγάρι στον τόπο που σκοτώθηκε η κόρη τους.

Υπάρχει μια θεμελιώδης ιδέα πως τα πράγματα συμβαίνουν ταυτοχρόνως, ενώ συμβαίνει κάτι εδώ τώρα στη διπλανή πόρτα συμβαίνει κάτι άλλο. Και όλα αυτά έχουν κάποια σχέση μεταξύ τους.

Πώς δουλέψατε με τους ηθοποιούς σας οι οποίοι είναι μη επαγγελματίες;

Πρώτον δεν κάνω διακρίσεις ανάμεσα σε ηθοποιούς και μη. Αυτό σημαίνει ότι στο casting ήταν σημαντικό να βρω ανθρώπους που θα ήταν σε θέση να ενσωματώσουν το ρόλο τους ό-

“Η ζωή δεν έχει σχέση με την ευτυχία, ή τις περισσότερες φορές αφορά στην αναζήτηση της ευτυχίας και την απογοήτευση που μας πιάνει όταν δεν μπορούμε να την βρούμε ή όταν την βρίσκουμε σπάνια. Ίσως γι' αυτό το λόγο οι ζωές μας είναι τόσο γεμάτες από υποσχέσεις ευτυχίας. Υποσχέσεις που φωλιάζουν ακόμμη και στις πιο εσωτερικές σφαίρες της ζωής μας. Ρίξτε μια ματιά στους ανθρώπους που κυκλοφορούν στον δρόμο. Φαίνεται να είναι όλοι ευτυχισμένοι.”

σο γίνεται πιο ελεύθερα. Χρειαστήκαμε πάρα πολύ χρόνο για να βρούμε αυτούς τους ανθρώπους. Εκεί που βρίσκεις κάποιον και πιστεύεις ότι βρήκες αυτό που ήθελες, συμβαίνει κάτι και δεν μπορείς να είσαι σίγουρος ότι θα είναι πραγματικά ο κατάλληλος. Πρέπει ας πούμε να φτιάξεις ένα παζλ αλληλοεμπιστοσύνης. Στις *Σκυλίσιας Ημέρες* δεν υπάρχει καθόλου τεχνική προετοιμασία σε αντίθεση με άλλες ταινίες όπου οι ηθοποιοί πρέπει να λειτουργήσουν αφού τελειώσει η τεχνική προετοιμασία. Στη δική μου περίπτωση πρέπει πρώτα οι ηθοποιοί να λειτουργήσουν και η τεχνική να περιμένει. Έντονα συγκινησιακές σκηνές όπως το όργιο για παράδειγμα, δεν μπορείς να τις παραγγείλεις, πρέπει να τις περιμένεις να συμβούν.

Αυτοσχεδιάσατε αρκετά; Οι διάλογοι ήταν γραμμένοι;
Όχι, στο σενάριο δεν υπήρχαν διάλογοι και θα ήταν μεγάλο λάθος γιατί δεν θα υπήρχε χώρος γι' αυτοσχεδιασμούς. Η ιστορία τους δινόταν κατά προσέγγιση για να γνωρίζουν για τι πράγμα επρόκειτο. Τις σκηνές τους τις εξηγούσα, μερικές βγήκαν όπως τις φανταζόμουν άλλες όχι.

Συναντήσατε δυσκολίες με τους χαρακτήρες που εκπέμπουν αρνητική διάθεση;

Υπάρχει μια αρνητικότητα μέσα από την οποία όμως βγαίνει μια ελπίδα. Γιατί βλέπουμε την αλήθεια. Και όταν συναντάμε την αλήθεια γίνεται και το πρώτο βήμα. Το σημαντικό είναι η εμπιστοσύνη που νιώθουμε μεταξύ μας κι ότι ερχόμαστε κοντά ο ένας στον άλλο. Οι άνθρωποι αυτοί βέβαια δεν υποδύονται τον εαυτό τους αλλά έναν ρόλο, έτσι εδώ δεν χωρούν ηθικές αναστολές και συζητήσεις. Είναι όλοι τους πολύ περήφανοι για το έργο, το οποίο βρίσκουν ιδιαίτερα διασκεδαστικό. Αποδείχτηκαν πολλοί ανώτεροι απ' όσο πιστέψαμε στην αρχή. Ωστόσο είναι διαφορετικό να βλέπεις τον εαυτό σου στον καθρέφτη καθημερινά και άλλο να τον βλέπεις στην οθόνη. Κι αυτό συμβαίνει γιατί ο καθένας μας θέλει να βλέπει το καλύτερο κομμάτι του εαυτού του.

Θεωρείτε την ταινία δύσκολη για το θεατή;

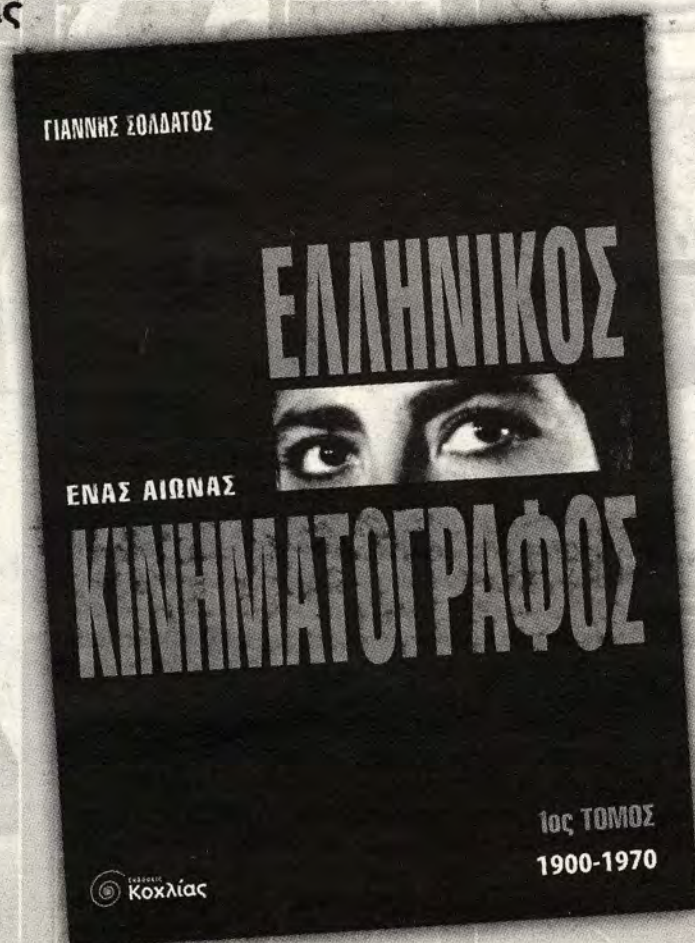
Δεν νομίζω πως βλέπεται δύσκολα. Η ερώτηση θα μπορούσε να είναι γιατί υπάρχει κάτι στις ταινίες το οποίο μας είναι δύσκολο να το δούμε; Έχω επίγνωση φυσικά του γεγονότος πως ταινίες σαν τις δικές μου είναι δύσκολο να τις δει κάποιος σε μια στιγμή που απλά θέλει να διασκεδάσει. Αλλά για μένα ο κινηματογράφος είναι κάτι περισσότερο. Ο κινηματογράφος επηρεάζει τη ζωή κι η ζωή τον κινηματογράφο. Για μένα το ερώτημα είναι πόσο μεγάλο κομμάτι της πραγματικότητας μπορώ να χρησιμοποιήσω για να αφηγηθώ στον θεατή μου μια ιστορία. Και πέρα από αυτό οι ταινίες μου είναι συχνά αρκετά αστείες.

Πόσο δύσκολη ήταν η χρηματοδότηση της ταινίας σας;
Δεν ήταν καθόλου. Όταν ξεκίνησα να ασχολούμαι με τον κινηματογράφο είχα συναντήσει δυσκολίες στη συγκέντρωση χρημάτων. Πήγα στη σχολή κινηματογράφου την οποία εγκατέλειπα μετά από δύο χρόνια. Για 7 χρόνια δεν μπορούσα να κάνω ταινία. Μετά όμως την επιτυχία της πρώτης μου δουλειάς στην Αυστρία η συνέχεια ήταν εύκολη. Σ' αυτά τα πράγματα χρειάζεται και η τύχη.

Συνέντευξη: Χρίστος Καλλιτσης

Κυκλοφορεί

Εκδόσεις
Κοχλίας

ΧΟΡΗΓΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

ΒΙΒΛΙΟ ρυθμός

Βασ. Ηρακλείου 47, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

RENAULT

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

...για τη χειμερινή κινηματογραφική σεζόν
σας προτείνουμε πρώτες προβολές Renault!

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
NORD
RENAULT

Γλυκά όνειρα / Sladke sanje

του Saso Podgorsek (Σλοβενία, 2001)

Εκαετία του 70. Ενιαία Γιουγκοσλαβία, Σλοβενία. Η οικονομική ανάπτυξη έχει οδηγήσει την χώρα σε πρωτόγνωρα επίπεδα ευημερίας. Παρόλο τον κομμουνιστικό χαρακτήρα του καθεστώτος, η στροφή προς την Δύση και η εισαγωγή και ενσωμάτωση δυτικών πολιτιστικών στοιχείων δημιουργούν έναν διχασμό πολιτιστικής τάξης. Δυτικά καταναλωτικά αγαθά εισάγονται στην χώρα: ρούχα από την Δύση, αλλά και ταινίες και δίσκοι. Μέσα σ' αυτό το τοπίο κείται ο μικρός ήρωας της ταινίας.

Η αφήγηση παρακολουθεί τον ήρωα, καθώς αυτός αγωνίζεται να αποκτήσει την πολυπόθητη συσκευή. Στην διάρκεια της η σκηνοθεσία απεικονίζει, με μια νοσταλγική και αγαπτική διάθεση, το περιβάλλον του ήρωα: Χίπις πλήρως ενημερωμένοι στην

δυτική μουσική, καθηγητές πιστά μέλη του κομμουνιστικού κόμματος, ανήσυχτοι συμμαθητές και συμμαθήτριες και τέλος η οικογένεια. Είναι όμως οι στενές σχέσεις του ήρωα που τον καθορίζουν και τον σημαδεύουν: η σχέση του με την γοητευτική και υπερπροστατευτική μητέρα αλλά και με τη θρησκόληπτη γιαγιά του, η φιλία του με τον "κακό" μαθητή του σχολείου και η γεμάτη σιωπές σχέση με τη γοητευτική του συμμαθήτρια. Και πέρα από τις σχέσεις είναι η αγάπη του ήρωα για την μουσική και τον κινηματογράφο: T-Rex και Paul Newman, *Easy Rider* και Ingmar Bergman.

Ο Egon Vittori είναι στην εφηβεία και θέλει τα όνειρα του να γίνουν πραγματικότητα. Θέλει ένα πικάπ.

Ο ήρωας της ταινίας βρίσκεται στα δύσκολα χρόνια της εφηβείας. Είναι το τέλος της παιδικής ηλικίας και η σταδιακή ανακάλυψη της ενήλικης ζωής, που καταγράφει η αφήγηση. Για το σύμπαν του ήρωα η απόκτηση του πικάπ είναι μια σαφής και οριστική κατάκτηση ενηλικίωσης. Και η απόκτησή του καταλήγει να είναι μια μακρά (και πολλές φορές τραυματική) διαδικασία ανίχνευσης των δύσβατων δρόμων της ζωής.

Δ.Μ.

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 13:00

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Μακριά απ' την πατρίδα Herkes kendi evinde

του Semih Kaplanoglu (Τουρκία, 2001)

Επίκεντρο αυτής της ταινίας είναι τρία πρόσωπα. Το πρώτο, το οποίο παρακολουθεί η αφήγηση κυριαρχείται από μια τάση φυγής. Είναι ο Selim, 27 χρόνων, που ζει στην Κωνσταντινούπολη. Οι γονείς του έχουν πεθάνει και καθώς δεν υπάρχουν άλλοι δεσμοί που να τον δένουν με το γενέθλιο τόπο, έχει αποφασίσει να μεταναστεύσει στην Αμερική, εγκαταλείποντας πίσω του ότι τον ενώνει με το παρελθόν. Θα συναντήσει τον, για δεκαετίες εξαφανισμένο, δείο του, τον Nasuhi. Έχει επιστρέψει, μετά από πενήντα χρόνια αναγκαστικής μετανάστευσης στην παλαιά ποτέ Σοβιετική Ένωση. Έχει θητεύσει στα στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας και στα κολχόζ. Τώρα το μόνο που θέλει είναι τόπο ησυχίας και ηρεμίας. Το τρίτο πρόσωπο της δραματικής πλοκής είναι η γοητευτική Όλγα: Μετανάστης από τη Ρωσία, ζώντας τη ζωή του δρόμου, αναζητά τον εξαφανισμένο πατέρα της, έναν καπετάνιο. Η απόφαση του Selim να πουλήσει το πατρικό κτήμα με τις ελιές θα τους οδηγήσει πίσω στον τόπο καταγωγής της οικογένειας του ήρωα.

Δ.Μ.

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 18:00

Semih Kaplanoglu

σκηνοθέτης της ταινίας *Μακριά απ' την πατρίδα*

[...] Λένε ότι τα σύνορα ανάμεσα στις χώρες χάνονται και ό-τι ζούμε σ' έναν παγκοσμιοποιημένο κόσμο. Όμως, εγώ σκέφτομαι διαφορετικά. Εγώ δεν συμφωνώ μ' αυτό, γιατί πιστεύω ότι πίσω απ' αυτήν την νοοτροπία που οδηγεί στην παγκοσμιοποίηση υπάρχει κάτι που οδηγεί στην ισοπέδωση των πάντων. Θεωρώ ότι η γη στην οποία γεννηθήκαμε είναι κάτι πάρα πολύ σημαντικό. Και σκέφτομαι ότι όλοι οι άνθρωποι, ανεξάρτητα από το μέρος του κόσμου από το οποίο προέρχονται, χάνουν την πατρίδα τους. Ίσως, λοιπόν, να έκανα αυτήν την ταινία για να τους το θυμίσω...

[...] Για να μπορέσω να κάνω την παραγωγή αυτής της ταινίας χρειάστηκε να περιμένω τρία χρόνια. Την έκανα τελικά μ' έναν πολύ χαμηλό προϋπολογισμό. Κι από αισθητική άποψη πάντα, ένας σκηνοθέτης αντιμετωπίζει πρόβλημα, γιατί πρέπει να σκεφτεί καλά το πώς θα γυρίσει την ταινία του. Και πάντα πρέπει να προηγείται μια καλή έρευνα του θέματος.

[...] Είμαι ευχαριστημένος από τον τρόπο που κοινό και κριτικοί έχουν υποδεχτεί την ταινία. Σε γενικές γραμμές, όμως, στην Τουρκία δεν την παρακολούθησαν πολλοί. Έχουμε, βέβαια, προσκληθεί σε πολλά φεστιβάλ. Συνολικά, πιστεύω ότι οι αντιδράσεις του κοινού που είδε την ταινία μπορούν να χαρακτηριστούν πολύ καλές. Και ιδίως στον Καναδά, που βρίσκονται πολλοί μετανάστες, το κοινό έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για την ταινία.

[...] Το Τουρκικό σινεμά αυτήν την στιγμή ανανεώνεται. Έχει μπει σ' αυτό μια νέα γενιά κινηματογραφιστών. Περίπου το 80 με 90% των ταινιών που γυρίζονται στην Τουρκία είναι πρώτες ή δεύτερες ταινίες. Και οι «μάστορες» του δικού μας σινεμά είναι ο Γιλμάζ Γκιουνέι και ο Μετίν Αζάν, αλλά βέβαια, μας εμπνέουν και ξένοι σκηνοθέτες, όπως ο Ταρκόφσκι, ο Αγγελόπουλος ή ο Αντονιόνι. Και για μένα προσωπικά, ό-λοι αυτοί αποτελούν πηγή έμπνευσης, τους είχα πάντα δίπλα μου. Ωστόσο, αν και το κράτος προσπαθεί αρκετά, ο Τουρκικός κινηματογράφος λαμβάνει μικρή χρηματοδότηση. Εξάλλου, τα τελευταία δύο χρόνια η Τουρκία βιώνει μια πολύ μεγάλη κρίση και γι' αυτό κάνουμε τις ταινίες μας κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

PHOTOTECH
ΔΙΚΤΥΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ - ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ - ΚΑΒΑΛΑ

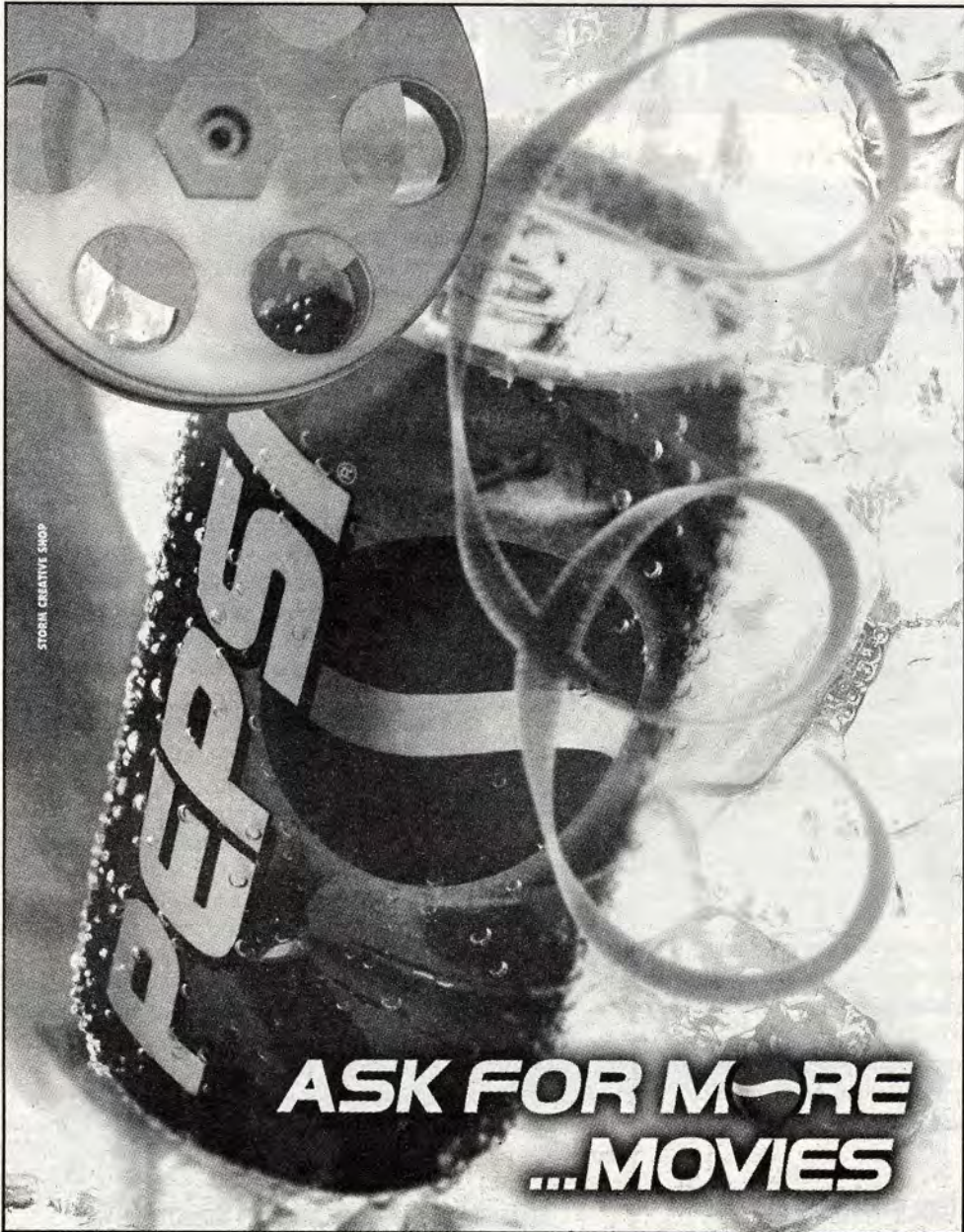

smile!

έγχρωμες φωτογραφίες σε

Πάροδος Αμύντα 1, 56431 Ηλιούπολη, Θεσσαλονίκη

Τηλ. 031.600308, Fax. 031.604307, e-mail: phototech@phototech.gr, www.phototech.gr

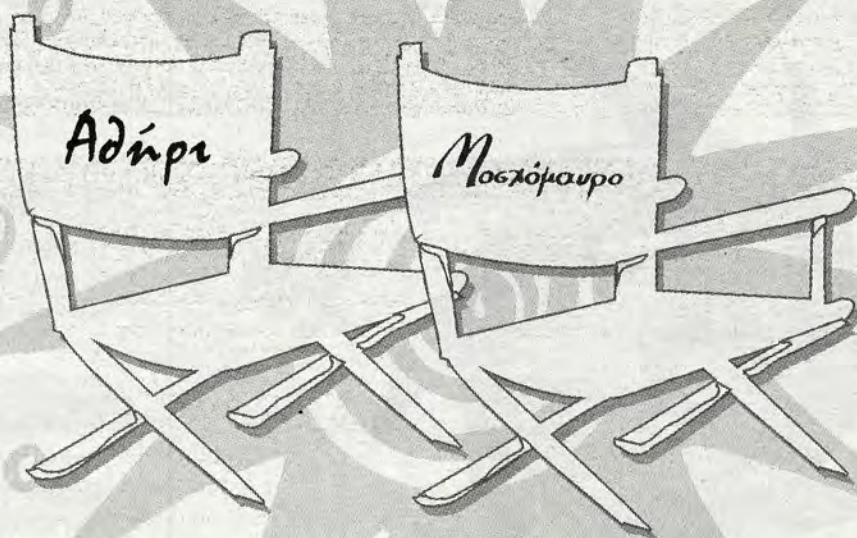

L'INSTITUT FRANÇAIS
SOUTIENT
LE FESTIVAL
DE THESSALONIQUE

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

420 ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

τα μεγάλα κρασιά της μεγάλης οθόνης

Evangelos Ioannidis a.e.

Το ηφαίστειο της ζωής / La fe del volcan

της Ana Poliak (Αργεντινή, 2001)

Εκόνες του Μπουένος Άιρες. Δύο πρόσωπα. Ο Danilo: ακονίζει μαχαίρια. Η Anita, ένα κορίτσι στα πρόθυρα της εφηβείας, που δουλεύει σ' ένα κομμωτήριο. Μια φίλια γεννιέται. Το νεαρό κορίτσι, μέσα απ' αυτή τη φίλια, θα μάθει για το παρελθόν της χώρας, θα δει τον κόσμο μ' ένα άλλο βλέμμα. Η σχέση των δύο αυτών προσώπων του μοναχικού Danilo και της φτωχής Anita είναι μια σχέση δασκάλου-μαθητή, μια σχέση όπου το τραυματικό βίωμα του παρελθόντος μεταδίδεται.

"Βρίσκομαι σ' έναν όροφο ψηλά, περιτριγυρισμένη από το κενό. Ξέρω ότι πρέπει να ηγηθώ. Όμως δεν ξέρω αν πρέπει να ηγηθώ προς τα μέσα ή προς τα έξω".

Η σκηνοθεσία εισέρχεται σ' αυτό το οδυνηρό σύμπαν του παρελθόντος, βαδίζει στο "πύρινο έδαφος" της ιστορίας και της προσωπικής μνήμης, εξερευνά το αίσθημα της ενοχής, αναζητά τους ένοχους, τις αιτίες και τα αιτία. Κυρίως όμως θυμάται...

Δ.Μ.

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 20:30

Moebius

Πανεπιστήμιο Κινηματογράφου του Μπουένος Άιρες (Αργεντινή, 1996)

Βασισμένη στο διήγημα A Tunnel Called Moebius (Μια σήραγγα που την έλεγαν Moebius) του A.J. Deutsch, η ταινία αφηγείται την ιστορία του Daniel Pratt, ενός μαθηματικού με ειδικότητα την τοπολογική θεωρία. Καλείται να εξιχνιάσει την χωρίς καμία λογική εξήγηση εξαφάνιση ενός τρένου, στον υπόγειο σιδηρόδρομο του Μπουένος Άιρες. Της εξαφάνισης έχουν προηγηθεί κάποιες μυστηριώδεις ανακαλύψεις στα δρομολόγια των τρένων. Σύμφωνα ο Pratt θα ανακαλύψει ότι οι μηχανικοί που κατασκευάζουν τον υπόγειο, συνεχώς προσέδεται καινούριες επεκτάσεις στις γραμμές, χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι οι γραμμές σκημάτιζαν έναν έλικα του Moebius.

Αποτέλεσμα των προηγούμενων υπήρξε το γεγονός της εξαφάνισης ενός τρένου με 30 επιβάτες. Το τρένο κατέληξε να παγιδευτεί σε μία άλλη παράλληλη διάσταση, πεζιδιωντας επ' άπειρο. Στην προσπάθειά του να βρει λύση στο μυστήριο ο Pratt γρήγορα θα βρεθεί σε μία παρόμοια κατάσταση: θα ανακαλύψει ότι βρίσκεται και αυτός παγιδευμένος μέσα σ' ένα πλέγμα του M.C. Escher.

Χωρίς να κρύβει τις αναφορές της στο μεγάλο Αργεντινό συγγραφέα Jorge Luis Borges (το μοτίβο του Λαβύρινθου), η σκηνοθεσία χρησιμοποιεί ένα ψυχρό και απόμακρο οπτικό ύφος για να δημιουργήσει μια συναρπαστική και άκρως πρωτότυπη ταινία. Αν και μπορεί να θεωρηθεί ως αλληγορία για τα χρόνια της δικτατορίας -οι αναφορές στους τριάντα χιλιάδες "εξαφανισμένους" πολιτικούς της αντιπάλους- η ταινία είναι ένα από τα κρυφά αριστουργήματα του φανταστικού.

Τυρισμένη μ' ένα ελάχιστο προϋπολογισμό, ως παραγωγή του Universidad del Cine "για παιδαγωγικούς σκοπούς", η ταινία είναι σκηνοθετημένη από μια ομάδα σπουδαστών της σχολής, υπό την επίβλεψη ενός καθηγητή τους, του Gustavo Mosquera.

Δ.Μ.

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 11:00

Gustavo Mosquera υπεύθυνος για την ταινία

[...] Τα Φεστιβάλ υπήρξαν πολύ μεγάλη βοήθεια (για την διανομή της ταινίας). Αύξησαν την φήμη της ταινίας με τρόπους που εγώ δεν θα μπορούσα ποτέ να κάνω.

[...] Μου έχουν πει πολλοί κινηματογραφικοί παραγωγοί ότι το Χόλιγουντ δεν είναι ο χώρος για να κάνεις ταινίες για διανοούμενους. Είναι τρελό. Σκέφτεσαι ότι θα έπρεπε να είναι ευχαριστημένοι όταν κάποιος τους φέρνει ένα καλογραμμένο σενάριο, ένα σενάριο που προσπαθεί να είναι λίγο πιο ουσιαστικό και λίγο καλύτερο από τα υπόλοιπα. Το Χόλιγουντ πιστεύει ότι οι θεατές είναι ηλίθιοι - όμως αυτοί δεν είναι. Ξέρω ότι οι θεατές αξίζουν κάτι καλύτερο απ' αυτό που τους προσφέρεται.

(συνέντευξη στο www.Mertoactive.com

Απόδοση Δημήτρης Μπάμπας).

Ana Poliak

ΤΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

Ο συνεργάτης μου (Willi Behnisch) με κοίταξε και μου είπε: "Λοιπόν, ας πάρουμε την κάμερα, ας ξεκινήσουμε τώρα". Ήμασταν στο σπίτι μου. Άρχισε να μετακινεί τα έπιπλα, για να δημιουργήσει το σκηνικό για την ταινία και ξεκινήσαμε να αναζητούμε την εικόνα αυτού του συναισθήματος. Την πρώτη εικόνα της ταινίας - εγώ στο παράθυρο - αυτή την εικόνα η οποία μ' άρεσε πιο πολύ. Ξεκινήσαμε τα γυρίσματα χωρίς σενάριο. Διάφορες καταστάσεις. Σε κάποιο σημείο αποφάσισα να μιλήσω με τον ηθοποιό που υποδύονταν τον ακονιστή μαχαιριών.

Ξεκινήσαμε αυτοσχεδιασμούς. Δεν ήταν σε κατάσταση κατάθλιψης, ωστόσο ήταν σαν και εμένα: ήθελε να κάνει πράγματα, όμως δεν μπορούσε. Ψάξαμε μέσα μας για καταστάσεις, για συναισθήματα, συζητήσαμε πολύ, ξεκινήσαμε να διερευνούμε συγκεκριμένες σκηνές π.χ. τη σκηνή όπου μιμείται ανθρώπους που του ανοίγουν την πόρτα και τον διώχνουν.

Όταν αισθάνθηκα ότι αυτός ο χαρακτήρας είχε αναπτυχθεί, άρχισα να ασχολούμαι με το κορίτσι. Αντιλαμβάνομαι ότι το σενάριο ήταν η αφετηρία, όμως αυτό το κορίτσι δεν ήμουν εγώ, δεν ήταν ένα κορίτσι της μεσοαστικής τάξης. Δεν ενδιαφερόμουν τόσο πολύ για τα προβλήματα της τάξης μου. Αισθανόμουν ότι τα προβλήματα μου απεικονίζονταν στην εισαγωγή της ταινίας -δεν ήθελα να κάνω μια ταινία για ένα κορίτσι όπως ήμουν εγώ. Αποφάσισα να κάνω μια ταινία για το αντίθετο.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Όταν ήμουν 11 χρονών είχα μία δασκάλα -όχι στο κανονικό σχολείο -αλλά σ' ένα παράλληλο, ένα καλλιτεχνικό σχολείο. Ήταν δασκάλα της λογοτεχνίας και της δημιουργικής γραφής, ήταν η δασκάλα μου για τρία χρόνια, αλλά επίσης ήταν ένα πρόσωπο υπόδειγμα για μένα, μια μητέρα. Πίστευα ότι θα γινόμουν συγγραφέας. Ήταν τα πάντα για μένα. Το 1976 την απήγαγαν μαζί με το σύζυγο της, και "εξαφανίστηκαν". Τους σκότωσε (η δικτατορία). Πιστεύω ότι αυτό το τραύμα ποτέ δεν θα κλείσει. Ποτέ. Ποτέ δεν θα θεραπευθεί. Όταν το τραύμα είναι στο σώμα, τότε γίνεται ουλή - όμως δεν είναι τέτοιου είδους τραύμα. Πιστεύω ότι η χώρα και όλοι μας, ακόμα αιμορραγούμε. Είναι αδύνατο να ζήσεις.

Πώς μπορούμε να περπατάμε πάνω από τα πτώματα; Για παράδειγμα πολλά εμπορικά κέντρα έχουν κτισθεί πάνω σε πτώματα. Έθαβαν τα πτώματα στα θεμέλια υπό ανέγερση οικοδομών.

Ο κόσμος συνεχίζει να ζει τη ζωή του. Ο κόσμος είναι ένας άλλος πλανήτης...

Ωστόσο για μένα το πρόσφατο παρελθόν δεν είναι παρελθόν, αλλά παρόν. Υπάρχει, με καλύπτει. Όμως ο κόσμος δεν μιλά γι' αυτό. Ο ακονιστής μαχαιριών είναι μια εξαίρεση, είναι διαφορετικός. Πολύς κόσμος, από την γενιά που έζησε εκείνη την περίοδο, τον απασχολεί ακόμα το παρελθόν.

Το κορίτσι δεν ξέρει τίποτε γι' αυτή την ιστορία. Στα αλήθεια δεν ξέρει κάτι. Είναι πολύ φτωχή, ζει σε άσχημες συνθήκες. Ζει μία δύσκολη ζωή, οι αδελφοί της δολοφονήθηκαν από την αστυνομία ή σκοτώθηκαν σε συμπλοκές στην γειτονιά. Έχει τρομακτική ενέργεια και πολύ δυνατό ένστικτο επιβίωσης. Τη χρονιά που γυρίζαμε την ταινία έχασε και τα δύο της αδελφία της.

Η ΚΑΤΑΛΗΣΗ

Η τελευταία φράση της ταινίας, του Νίτσε, λέει ότι ο καθένας μας έχει μέσα του ένα ηφαίστειο: "Ξέρω ότι υπάρχει κάτι σκληρό μέσα μου, κάτι που μπορεί να σπάσει πέτρες". Ο καθένας μας το ξέρει αυτό -και αισθανόμαστε ότι είμαστε δυνατοί, ότι κάτι αξίζουμε. Ο καθένας μας μπορεί να σπάσει πέτρες και είμαστε σαν ηφαίστεια: και μια μέρα τα ηφαίστεια εκρήγνυνται. Στην ταινία η ηρωίδα στο τέλος προχωρά μόνη της και θυμάται όλα αυτά που της είπε ο ακονιστής μαχαιριών. Τώρα δεν τα κατανοεί, όμως θα τα κατανοήσει σε μια νέα φάση. Η δύναμη του ατόμου. Όμως αν όλες οι δυνάμεις των ατόμων ενωθούν...

(αποσπάσματα από συνέντευξη στο World Socialist Web Site www.wsws.org, της Διεθνούς Επιτροπής της 4ης Διεθνούς.

Απόδοση: Δημήτρης Μπάμπας)

While the hustle and bustle of Thessaloniki continues with its traffic, busy markets and occasional protest, cities from around the world are projected one by one on city screens.

Urban Violence

With only a few more days left till the awards are determined, the pressure is mounting in the international competition. The first film debuting today is Albanian director Fatmir Koci's "Tirana: Year Zero". It is set just after the pyramid scheme collapse and political turmoil of 1997. In the film a young couple balance their options for a better life. Also showing for the first time at the festival is Japan's "Shoujo". The film, the first one by director Eiji Okuda (a well-known Japanese actor), is about a policeman infatuated with a 15-year old who has great big tattoos on her back.

Multi-cultural Homes

Filippos Tsitos was excited, very, showing his film "My Sweet Home" in Greece for the first time. Though the Greek/German coproduction was in the Berlin Festival's international competition, the director was eager to gauge local reactions. His film, he noted, is about a group of people who assemble in a bar, never to meet again. The search for one's home is the obvious quest in the film, as its cast is made up of new immigrants from twelve countries, who find themselves in Germany. Many languages blend together. The real inner search is that for love, family or whatever characters may need to "be at home". As for the director himself, who has been living in Germany for the past ten years, but always maintained a foothold in Greece (certainly with his short films), home will always be somewhere "in between".

Other Side of the Tracks

3X3 director Rakhshan Bani-Etemad hates it when people ask if women are allowed to be directors in Iran. She's spent a lifetime providing the answer with her actions. Chasing domestic resonance rather than international appeal, she talked about the tricky topic of women in Iran. Bani-Etemad noted that, on the one hand, there is the image of the West's "liberated woman", and on the other, the East's "romantic harem woman". Then, of course, there is reality. While the rest of the world was talking about oppressed women of Iran, she was a part of the silent revolution, where women worked even harder than before, filling the positions of power in all professions. Today visiting foreigners are stunned by what they find. "It was not in spite of - but maybe due to laws trying to restrict them," that fueled women's advances. The featured director also spoke of her interest in dealing with poverty, crime and differences in status on film. "Living in a place with as many contrasts as Iran, I must record them," she noted. Her "Nargess", the first love story since Iran's revolution, was banned in the country after only two months.

Don't Cry For Buenos Aires

A crowded panel made up of members of the Argentine filmmaking community took the stand yesterday. When asked

A Metropolis Dedicated to Cinema

From Cannes to Bucharest

The makers of international competition film "Dough and Stuff" talked about filmmaking in their native Romania. "From the moment we started making the film, there were problems," noted director Cristi Puiu, referring to the lack of post-production funds and other ordeals. Though shunned initially by Romania's state organization, acceptance into Cannes initiated a change in their fortunes. Outside interest was ironically required for improved support from within.

Overurbanization

"Because my film was covered with thorns, it bothered everybody," noted Italy-trained Greek director Dimitris Yiatzozakis. He was speaking of the film "Full Pink Ahead" which takes jabs at television, gay stereotypes, sexual mores and basically everything else contained within modern Greek society. Surely the film was better than what the critics reduced it to, he said. It is about an ambitious reporter who tries to frame a minister who is rumored to be gay. We haven't seen the last of one of Greece's most talented and tongue-untied directors.

Grecollywood

Today's talked-about Greek films will include Stelios Harambopoulos' documentary "Log Books -George Seferis", Vangelis Serdaris' drama "The Seventh Sun of Love", Lakis Papastathis' historic "The Only Journey of His Life" and Markos Holevas' light "E-mail". Directors will be holding press conferences on these films throughout the afternoon.

From 'Metropolis' to the Digital Village

Two special events show the festival's interest in both cinema's distant past and its far future. This morning interested parties will have the second installment of a workshop coaching them on the ins and outs of digital cinema. On the second day of the workshop, a panel of experts and creators compare the processes of traditional and digital filmmaking, using Nikos Panagiotopoulos' film "Edge of Night" as an example. All of this is very relevant to Thessaloniki, as the city will host Greece's first digital cinema, at the Olympion. But while festival-goers contemplate digital cinema (the streaming of cinematic images by digital means) there will be a festival event which reaches back into film history. Fritz Lang's "Metropolis" is being shown today at 9pm at Thessaloniki's Music Hall (Megaro Mousikis). A new print of the restored film will be set to the music of Bernd Schultheis, and played by Sofia's Radio Orchestra.

Quote/unquote:

"Home is wherever the next film is. I'll go wherever I can make a film." - Filippos Tsitos, director of "My Sweet Home"

"I prefer to relate stories about the problems of suffering people, rather than those who have a good life." - Director Rakhshan Bani-Etemad

Angelike Contis

Lucrecia Martel

Martin Rejtman

Ana Poliak

New Argentinean Cinema

about the secret to the boom in their country's film production in recent years, a large part of the answer seemed to reside in the Universidad del Cine, Buenos Aires' film school. That's where director Lisandro Alonso and many others learned the tools of their trade. Thessaloniki jury member Quintin (who is of a different generation from the very young group) noted that the presence of that university and other filmmaking schools, that have popped up recently, have been essential. In the film school environment, students learn by making the films they want, rather than learning through commercials or menial work on big sets. "This was not the case five years ago," he added.

Π Ρ Ω Τ Ο Π Λ Α Ν Ο

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 100 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΟΦΗΡΗ ΖΗΚΟΣ
ΣΥΝΤΑΧΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΙΤΣΗΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΙΛΑΜΠΑΣ,
ΣΟΦΗΡΗ ΜΙΛΑΜΠΑΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΝΙΚΟΣ ΠΟΥΡΠΑΡΙΔΗΣ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΥΤΑΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΚΙΑ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

Μ Ε Τ Η Ν Υ Π Ο Σ Τ Η Ρ Ι Ε Η Τ Ω Ν

